

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(91) 57 endelig udg. - SYN 329

Bruxelles, den 22.marts 1991

Forslag til

RADETS TREDJE DIREKTIV

om samordning af love og administrative bestemmelser
vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed
og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING - GENERELLE BEMÆRKNINGER

- A) Realiseringen af det indre forsikringsmarked udgør en af Kommissionens prioriterede målsætninger på baggrund af den stigende betydning af denne virksomhed, der navnlig inden for livsforsikring er i stærk ekspansion, og det arbejde, der allerede er gjort på andre områder med henblik på at etablere et indre finansmarked.

Hvad angår skadesforsikringsvirksomhed har andet direktiv 88/357/EØF allerede i vidt omfang bidraget til realiseringen af det indre marked. Dette direktiv indeholder nemlig de nærmere bestemmelser for en lettelse af adgangen til at præstere tjenesteydelser inden for direkte skadesforsikring, idet der opereres med to forskellige retlige ordninger. Den første, som omhandler store risici, og som tager udgangspunkt i Hvidbogsforslaget om hjemlandstilsyn, forudsætter, at det er lovgivningen i det risikodækkende selskabs hjemland, der finder anvendelse. Den anden ordning angår "masserisici", og i dette tilfælde er det tilsynslovgivningen i det land, hvor risikoen består, der finder anvendelse (værtstilsyn).

I forbindelse med vedtagelsen af dette andet direktiv 88/357/EØF forpligtede Kommissionen sig til snarest muligt at fremsætte forslag, der skulle muliggøre gennemførelsen af princippet om, at det er hjemlandet, der fører tilsyn med den samlede direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, og at denne virksomhed underkastes én enkelt retlig ordning. Kommissionen godkendte således den 18. juli 1990 et forslag til tredje skadesforsikringsdirektiv, som derpå blev oversendt til Rådet.¹⁾

1) EFT C 244 af 28.9.1990.

Hvad angår livsforsikring er anden etape netop blevet tilendebragt med vedtagelsen den 8. november 1990 af andet direktiv 90/169/EØF¹⁾, som ligeledes på grundlag af to forskellige ordninger regulerer den frie udveksling af tjenesteydelser inden for livsforsikring. Den første ordning, som hviler på princippet om, at det er hjemlandets tilsynsregler, der finder anvendelse, gælder for forsikringstagere, der selv tager initiativ til at tegne en forsikring på grundlag af reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Den anden ordning foreskriver, at det er tilsynsreglerne i det land, hvor tjenesteydelsen præsteres, der finder anvendelse, når det er forsikringselskabet, der tager initiativet.

Med henblik på gennemførelsen af denne tredje etape inden for livsforsikring, som vil føre til den endelige realisering af det indre marked, vælges lige inden for skadesforsikring den i Hvidbogen beskrevne generelle fremgangsmåde:

- a) samordning af de vigtigste tilsynsregler og finansielle regler for direkte livsforsikringsvirksomhed;
- b) gensidig anerkendelse - på grundlag af denne harmonisering på EF-plan - af de forskellige medlemsstaters koncessioner til forsikringselskaber og af deres tilsynsordninger;
- c) udstedelse af én enkelt EF-dækkende koncession og princippet om, at det er hjemlandet, der fører tilsyn med et selskabs samlede virksomhed (hjemlandstilsyn).

Denne fremgangsmåde er tidligere blevet anvendt som led i gennemførelsen af det indre marked for andre finansielle tjenesteydelser. Den gælder for investeringsinstitutter (direktiv 85/611; EFT L 375 af 31.12.1985), kreditinstitutter (andet direktiv 89/646; EFT L 386 af

1) EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50.

30.12.1989) og investeringservice (EFT C 43 af 22.2.1989), hvor hensynet til beskyttelsen af indlånerne, investorerne og forbrugerne vejer lige så tungt som inden for forsikringssektoren. Det er derfor rimeligt at underkaste samtlige finansielle institutioner en ordning baseret på samme principper, uden dog at fornægte de særlige forhold, der gælder for forsikringsvirksomhed.

Når dette mål er nået, vil det være muligt at tillade fri bevægelighed for forsikringer inden for Fællesskabet, hvilket vil give alle forsikringstagere mulighed for at benytte ethvert forsikringselskab i Fællesskabet for at finde den forsikring, der bedst opfylder deres behov, samtidig med at de sikres en tilstrækkelig beskyttelse.

Indførelsen af denne ordning inden for direkte livsforsikringsvirksomhed indebærer, at der må foretages en række vigtige ændringer af den nugældende lovgivning, dvs. første og andet direktiv. Disse direktiver omtaler nemlig ikke et system med én enkelt koncession eller noget egentligt hjemlandstilsyn. Hvad angår harmoniseringen af de vigtigste regler for tilsyn med forsikringselskabers tekniske reserver og placeringen af navnlig deres præmiehensættelser er der ikke hidtil foretaget nogen samordning.

Disse emner behandles i dette forslag til tredje direktiv, som også indeholder ændringer til de foregående to direktiver, hvorefter der vil kunne etableres et sammenhængende system, der vil gælde for enhver form for livsforsikringsvirksomhed, hvad enten denne virksomhed udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Dette forslag til direktiv er opbygget på samme måde som andet bankdirektiv, forslaget til direktiv om investeringservice og forslaget til tredje skadesforsikringsdirektiv. Det består således af fem afsnit:

- AFSNIT I: Definitioner og anvendelsesområde
(artikel 1 og 2)
- AFSNIT II: Adgang til forsikringsvirksomhed
(artikel 3 - 7)
- AFSNIT III: Harmonisering af betingelserne for udøvelse af
forsikringsvirksomhed (artikel 8 - 27)
- AFSNIT IV: Bestemmelser vedrørende fri etablering og fri
udveksling af tjenesteydelser (artikel 28 - 39)
- AFSNIT V: Afsluttende bestemmelser
(artikel 40 - 46)

B) Harmonisering af reglerne vedrørende livsforsikringssekskabers
tekniske reserver

Indførelsen af en ordning, der opererer med én enkelt koncession og hjemlandstilsyn, kræver, at der gennemføres en harmonisering af medlemsstaternes bestemmelser vedrørende definitionen på og beregningen af de tekniske reserver samt deres regler for sammensætning, værdiansættelse, spredning og lokalisering af de aktiver, der kan medgå til dækning af de tekniske reserver.

For så vidt angår definitionen på og beregningen af tekniske reserver, indeholder dette forslag en samordning på grundlag af aktuarmæssige principper, som ethvert forsikringssekskab skal overholde.

Med hensyn til de aktiver, der kan medgå til dækning af de tekniske reserver, er der i dette forslag til direktiv fastsat samordnede bestemmelser om, hvilke aktiver der kan medregnes, deres spredning, værdiansættelse og kongruens.

Endelig ophæves kravet om, at aktiverne skal være lokaliseret i den medlemsstat, hvor forsikringsvirksomheden udøves, for derved at tage hensyn de foranstaltninger, der er truffet inden for liberalisering af kapitalbevægelser. Af samme grund er det ikke længere muligt at opretholde kravet om, at en vis del af aktiverne skal placeres i bestemte investeringskategorier.

- Aftaleret og forsikringsbetingelser

Dette forslag til direktiv indeholder ikke en harmonisering af den materielle aftaleret eller af forsikringsbetingelserne. De seneste års arbejde i Rådet på dette område inden for skadesforsikring har vist, at denne harmonisering ikke er absolut nødvendig på nuværende tidspunkt. Det foreslåede system baserer sig på den i andet direktiv fastsatte ordning for valg af den lovgivning, der skal finde anvendelse på forsikringsaftaler. Dette system sikrer en tilstrækkelig beskyttelse af forbrugerne, da den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, i princippet har mulighed for at anvende sin egen lovgivning på forsikringsaftaler, der dækker en forsikringstager, der er bosiddende på sit territorium.

Samtidig er Kommissionen af den opfattelse, at det er af allerstørste betydning, at forsikringstagerne - når de søger den til deres behov bedst egnede forsikringsaftale - skal have adgang til ethvert forsikringsprodukt, der på lovlig vis afsættes i Fællesskabet, forudsat at den indgåede forsikringsaftale ikke er i strid med de præceptive retsregler i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Materiel kontrol med forsikringsaftaler og tariffer

For at opnå denne forøgede bevægelighed for forsikringsprodukter i Fællesskabet og samtidig sikre forbrugerne et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau må metoderne til at kontrollere forsikringsaftaler og tariffer tilpasses kravene i et virkeligt enhedsmarked.

Som nævnt ovenfor indebærer direktivforslaget en samordning af reglerne for tilsyn med de tekniske reserver og placeringen af disse. Når det drejer sig om forsikringsbetingelserne, kan medlemsstaterne - i mangel af en harmonisering af aftaleretten - i langt de fleste tilfælde forlange, at deres egen lovgivning bringes i anvendelse på forpligtelser, der angår deres egne borgere, forudsat at dette krav er begrundet i almene hensyn og er underkastet Domstolens endelige kontrol.

Med denne løsning mener Kommissionen, at den har efterlevet Domstolens domme af 4. december 1986.

Kommissionen foreslår derfor, at alle forpligtelser omfattes af den ordning for kontrol med forsikringsaftaler og tariffer, som medlemsstaterne allerede har accepteret i relation til aftaler, der er indgået på forsikringstagerens initiativ, hvilket vil sige, at enhver forudgående kontrol med aftaledokumenter ophæves og erstattes med en ordning, hvorefter disse dokumenter når som helst skal kunne forelægges.

Det betyder imidlertid ikke, at medlemsstaterne skal ophæve enhver kontrol med livsforsikringsprodukter, og at de fremover vil stå uden nogen mulighed for at kontrollere og sikre lovligheden af livsforsikringer. Med henblik på at beskytte forsikringstagerne i dette enhedsmarked er det nødvendigt at tilpasse de eksisterende kontrolmetoder, som er blevet grundlagt med rent nationale mål for øje, til de krav, der følger af samlingen af tolv nationale

markeder i et økonomisk og finansielt integreret område uden indre grænser. På denne baggrund er det nødvendigt at tilrettelægge kontrollen på en måde, der forener behovet for beskyttelse og behovet for konkurrence mellem produkterne, hvad enten der konkurreres på præmier eller på selve produktet.

Med hensyn til forsikringsaftaler og policebetingelser ligger der fire hovedelementer til grund for den foreslåede materielle kontrolordning, som er tilpasset det indre marked og vil bidrage til at få det til at fungere tilfredsstillende:

- i) Enhver medlemsstat har ret til at kræve, at de retsregler, der gælder på dens område, overholdes. Tilsynsmyndighederne i den stat, hvor forsikringssselskabet udøver sin virksomhed, vil i samarbejde med hjemlandets tilsynsmyndigheder eller - i nødstilfælde - selv direkte kunne gennemføre sanktioner mod et forsikringssselskab, der overtræder de gældende regler, og sådanne sanktioner kan gå så vidt som til at forbyde forsikringssselskabet at indgå nye livsforsikringsaftaler på den pågældende medlemsstats område, (artikel 35). Et forsikringssselskab, der ønsker at påbegynde virksomhed på en medlemsstats område, vil derfor være stærkt tilskyndet til at overholde den dér gældende aftaleret.

- ii) I forbindelse med etableringen af en filial opfordres myndighederne i den medlemsstat, hvor filialen skal ligge, for det andet til at redegøre for de retsregler, som den pågældende filial vil være underkastet, idet det præciseres, under hvilke betingelser filialen - som led i varetagelsen af de almene hensyn - kan udøve sin virksomhed (artikel 28, stk. 4).

- iii) For det tredje indebærer dette forslag, at markedet for forsikringsprodukter gøres mere gennemsigtigt, idet det indeholder bestemmelse om, at forsikringstagere i samtlige medlemsstater - inden indgåelsen af en forsikring og eventuelt i hele forsikringens løbetid - skal underrettes om sådanne forhold, der er væsentlige for forståelsen af den forsikring, vedkommende har indgået (artikel 27).

- iv) Endelig har forsikringstagerne mulighed for at opsigte forsikringsaftalen inden for en periode på mellem 14 og 30 dage efter undertegnelsen. Denne bestemmelse er allerede blevet indført i fællesskabsretten gennem andet livsforsikringsdirektiv 90/619/EØF.

- tariffer

Et krav om forudgående godkendelse af tariffer synes heller ikke at være foreneligt med det indre marked.

Når først der er gennemført en samordning af de væsentligste elementer i beregningen af tekniske reserver og reglerne for placeringen af disse, kommer hjemlandets tilsynsmyndigheder til at stå som garant for forsikringssselskabets samlede solvens. Den væsentligste opgave for hjemlandets tilsynsmyndigheder er således at verificere, at forsikringssselskabet har afsat tilstrækkelige tekniske reserver til at kunne dække samtlige sine forpligtelser, har placeret de aktiver, der medgår til dækning af de tekniske reserver, i overensstemmelse med gældende regler og er i besiddelse af den nødvendige solvensmargen.

Men foruden disse forsigtighedskrav, som bidrager til sikkerheden omkring de udbudte produkter, er det i forbrugerens interesse at kunne drage størst mulig fordel af konkurrencen på forsikringspræmier, forudsat at Traktatens generelle konkurrenceregler også gælder for forsikringer, således at denne konkurrence udspiller sig på loyale betingelser.

- Ophævelse af forbuddet mod at udøve virksomhed i henhold til både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser

Af hensyn til beskyttelsen af forsikringstagerne kunne medlemsstaterne i henhold til andet direktiv forbyde samtidig udøvelse af forsikringsvirksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser med henblik på dækning af forpligtelser indgået på initiativ af forsikringssselskabet (kumulering). Denne mulighed havde baggrund i det samordningsstadium, der var nået på tidspunktet for vedtagelsen af andet direktiv for så vidt angik de væsentligste bestemmelser om tekniske reserver, aftaleret og forsikringsbetingelser.

Med dette forslag til direktiv foretages den samordning, der er nødvendig for at kunne yde forsikringstagerne den fornødne og tilstrækkelige beskyttelse. Samtidig - og i lighed med andre finansielle tjenesteydelser - indføres der inden for forsikringssektoren et system, hvorefter der udstedes én enkelt EF-dækkende koncession, og hvorefter det er hjemlandet, der fører tilsyn med et forsikringssselskabs samlede virksomhed. Med dette forslag til direktiv afskaffes derfor ovennævnte mulighed.

- Multibrancheselskaber

I 1979 blev det besluttet at indføre et princip om specialisering af forsikringsvirksomhed inden for enten livsforsikring eller skadesforsikring, således at det blev forbudt at udstede tilladelse til forsikringssselskaber, der udøvede begge typer forsikringsvirksomhed. Denne beslutning blev dengang truffet for sikre de livsforsikrede den bedst mulige beskyttelse ved at forhindre, at et underskud på skadesforsikringsvirksomheden blev dækket ind ved hjælp af kapitaliserede beløb fra livsforsikringsvirksomheden.

Dette princip havde dog sine begrænsninger, idet de medlemsstater, der ønskede det, kunne tillade allerede eksisterende multibrancheselskaber at videreføre deres virksomhed på betingelse af, at de etablerede en særskilt forvaltning for hver af de pågældende forsikringsformer og ikke oprettede filialer inden for livsforsikring. Hele dette spørgsmål skulle i øvrigt tages op til ny vurdering på grundlag af en beretning, som Kommissionen fik til opgave at udarbejde om aktiviteterne i multibrancheselskaber ti år efter vedtagelsen af første livsforsikringsdirektiv.

Denne beretning viste, at forsikringstagerne ikke er dårligere beskyttet, når de tegner en forsikring hos et multibrancheselskab, end når de er forsikret i et specialiseret selskab, og med undtagelse af kravet om en særskilt forvaltning foreslås det derfor i dette direktiv at ophæve de begrænsninger, der er pålagt multibrancheselskaber, og de medlemsstater, der ønsker det, får mulighed for at godkende nye multibrancheselskaber.

- Udøvelse af gennemførelsesbeføjelser

Dette forslag til direktiv indeholder ingen bestemmelser om proceduren for udøvelse af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen i henhold til disse forslag. Dette spørgsmål vil blive behandlet i et særskilt direktivforslag, som vil gælde for samtlige de direktiver om livsforsikring og skadesforsikring, hvori Kommissionen tillægges sådanne gennemførelsesbeføjelser (EFT C 230 af 15.9.1990).

- C) Der er to faktorer, som bevirker, at det haster med en EF-foranstaltning af den art, der foreslås i dette forslag til tredje direktiv.

For det første en væsentlig politisk faktor, nemlig Den Europæiske Fælles Akt. Ved undertegnelsen heraf tilkendegav medlemsstaterne deres ufravigelige politiske vilje til inden 1. januar 1993 at træffe de nødvendige beslutninger for realiseringen af et virkeligt indre marked.

Den anden faktor angår udviklingen inden for finansielle tjenesteydelser og deres stigende betydning. Inden for Fællesskabet har denne udvikling allerede givet sig konkret udslag i vedtagelsen af de nødvendige bestemmelser for gennemførelsen af et indre marked for kreditinstitutter og investeringsinstitutter.

Disse finansielle institutioner vil således overalt i Fællesskabet kunne afsætte de af deres ydelser, der har fået det "europæiske stempel", og der vil derved opstå en konkurrencefordrejning til skade for forsikringselskaberne, navnlig livsforsikringselskaberne, som andre finansielle institutioner for visse ydelsers vedkommende ligger i direkte konkurrence med.

Forsikringsbranchen er p.t. ringere stillet end andre finansielle institutioner til at kunne tage det indre markeds udfordringer op. Forsikringselskaberne er for en stor dels vedkommende stadig tvunget til at operere på tolv særskilte markeder, hvor de skal opfylde forskellige regler og kontrolbestemmelser for at få adgang til at udøve deres virksomhed, hvad enten det er som led i den fri etableringsret eller som led i den fri udveksling af tjenesteydelser. Det indebærer en uensartet kontrol med forsikringselskaberne og deres produkter og en uensartet grad af frihed for forsikringselskaberne og forsikringstagerne ved indgåelsen af forsikringsaftaler. Denne situation er ikke længere acceptabel, hvis Fællesskabet skal opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktaten.

II) BEMÆRKNINGER TIL DE ENKELTE ARTIKLER

AFSNIT I

Definitioner og anvendelsesområde

Artikel 1 - definitioner

Denne artikel indeholder en række definitioner på nogle af de begreber, der anvendes i forslaget, og tjener til at præcisere deres betydning og dermed lette forståelsen af de i forslaget indeholdte bestemmelser.

Artikel 2 - anvendelsesområde

I denne artikel præciseres direktivforslagets anvendelsesområde, som er sammenfaldende med anvendelsesområdet for første direktiv 79/267/EØF. Artikel 1, stk. 2, i dette første direktiv er blevet ændret, således at ethvert forsikringselskab, der er behørigt godkendt i hjemlandet, kan udøve virksomhed, der falder ind under direktivernes anvendelsesområde, overalt i Fællesskabet.

Anvendelsesområdet for dette forslag til direktiv omfatter ikke de transaktioner og aktiviteter, der er omtalt i artikel 2 i første direktiv 79/267/EØF, og ej heller de organer og gensidige forsikringselskaber, der er omhandlet i artikel 3 og 4 i første direktiv.

AFSNIT II

Adgang til forsikringsvirksomhed

GODKENDELSESBETINGELSER

Artikel 3 og 4 – én enkelt tilladelse

Med disse artikler indføres det grundlæggende princip om én enkelt tilladelse, idet artikel 6 og 7 i første livsforsikringsdirektiv 79/267/EØF ændres. Den ændrede artikel 6 foreskriver nu, at tilladelsen til at udøve direkte livsforsikringsvirksomhed udstedes af hjemlandets kompetente myndigheder. En af forudsætningerne for denne ordning er, at der stadig kræves en officiel tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed. Artikel 7 er blevet ændret for at præcisere, at tilladelsen gælder for hele Fællesskabet. Det udvidede territoriale anvendelsesområde gælder både for forsikringsvirksomhed, der udøves fra et etableret forretningssted, og for udøvelse af den af dette forslag til direktiv omfattede virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser (stk. 1). Den rolle, som tillægges de kompetente myndigheder i hjemlandet (der i artikel 1 er defineret som den medlemsstat, i hvilken det vedtægtsmæssige hjemsted for det forsikringssselskab, der påtager sig forpligtelsen, er beliggende) er i overensstemmelse med princippet om, at det er hjemlandet, der er ansvarlig for det finansielle tilsyn med forsikringssselskaberne, herunder tilsyn med de aktiviteter, der udøves i medlemsstaterne gennem filialer eller som led i udveksling af tjenesteydelser (jf. artikel 8). Tilsynet med forsikringssselskabets samlede virksomhed varetages af hjemlandets myndigheder, som også har udstedt tilladelsen.

Tilladelsen gives fortsat for en bestemt forsikringsklasse, jf. de i bilaget til første direktiv opregnede klasser. Medlemsstaternes mulighed for også at meddele tilladelse for en gruppe af klasser viderføres i dette forslag (stk. 2).

Et selskab, der ønsker at udvide sin virksomhed til andre klasser, skal ansøge om en ny tilladelse i overensstemmelse med den ændrede procedure i artikel 6, stk. 1, litra b), i dette forslag til direktiv.

Artikel 5 – Betingelser for opnåelse af tilladelse

Hjemlandet skal kræve, at forsikringselskaber, der ansøger om tilladelse, opfylder de i artikel 8 i første direktiv fastsatte betingelser. Det vil sige, at de skal antage en bestemt retlig form, som i henhold til dette forslag også kan være et Europæisk Aktieselskab, begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed, fremlægge en driftsplan og råde over en minimumsgarantifond.

Til de obligatoriske krav hører nu også et krav, som var frivilligt i første direktiv, nemlig at det selskab, der ansøger om tilladelse, ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed og faglige kvalifikationer.

Disse krav er nødvendige for at sikre kvaliteten af et forsikringselskabs virksomhed og af den daglige ledelse af selskabet (stk. 1).

Et vigtigt skridt fremad for så vidt angår godkendelsesbetingelserne består i forslaget om at fjerne medlemsstaternes mulighed for at kræve forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle police-betingelser, tariffer, formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab anvender over for forsikringstagerne (stk. 3). Medlemsstaterne kan i forbindelse med deres tilsynsopgaver kun kræve, at disse oplysninger når som helst skal kunne forelægges, uden at dette må gøres til en betingelse for, at et selskab kan udøve sin virksomhed.

Artikel 6 - tilpasning af kravene til driftsplanen

Denne bestemmelse erstatter artikel 9 i første direktiv og indeholder kravene til driftsplanen. I overensstemmelse med den ændrede artikel 8 i første direktiv skal forsikringselskaber, der søger om tilladelse, ikke i deres driftsplaner anføre hverken de tariffer eller de aftaledokumenter, de agter at anvende for hver af de klasser, de vil operere indenfor.

Artikel 7 - kontrol med aktionærer i forsikringselskaber

Tilsynsmyndighederne i Fællesskabet er særlig opmærksomme på forsikringselskaber, som ejes eller kontrolleres af interesser, der ligger uden for forsikringsbranchen, navnlig i en tid, hvor særdeles komplekse koncernstrukturer er et omsiggribende fænomen. Risikoen forbundet med krydsfinansieringer og interessekonflikter er særlig oplagt i et miljø, der er præget af omfattende strukturændringer inden for de finansielle systemer. Derfor foreskrives det i dette forslag, at de kompetente myndigheder først meddeler tilladelse, når de har fået meddelelse om alle aktionærer eller selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel i det foreslåede forsikringselskab, og om størrelsen af deres andele. Dette gælder for både direkte og indirekte aktionærer eller selskabsdeltagere, og uanset om de er fysiske eller juridiske personer. Denne procedure sætter de kompetente myndigheder i stand til at vurdere aktionærernes og selskabsdeltagernes egnethed og forkaste bestemte gruppestrukturer som upassende på tidspunktet for selskabets etablering. Denne bestemmelse hænger nøje sammen med artikel 14 i dette forslag, i henhold til hvilken der skal gives underretning om bestemte forhold i forbindelse med en påtænkt erhvervelse af et forsikringselskab, der allerede driver virksomhed.

AFSNIT III

Harmonisering af betingelserne for udførelse af forsikringsvirksomhed

Kapitel 1

Artikel 8 - tilsyn med forsikringsvirksomheden

Indførelsen af et system med én enkelt administrativ tilladelse, som udstedes af hjemlandets kompetente myndigheder, og som gælder for hele Fællesskabet, kræver, at tilsynsbeføjelserne og de dertil knyttede midler overdrages til de kompetente myndigheder, der har udstedt tilladelsen, for dermed at sikre, at de betingelser, der stilles til forsikringssekskabets virksomhed, overholdes, uanset om denne virksomhed udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 8 i dette forslag indeholder en ny bestemmelse, som erstatter artikel 15 i første direktiv 79/267/EØF. Det præciseres heri, at ansvaret for det finansielle tilsyn med et forsikringssekskab, herunder tilsyn med de aktiviteter, det udøver gennem filialer og som led i udveksling af tjenesteydelser, pålægges de kompetente myndigheder i hjemlandet, dvs. de myndigheder, der har udstedt tilladelsen til sekskabet. Endvidere er det i denne artikel fastlagt, hvad det finansielle tilsyn med sekskabet består i. Det omfatter i særdeleshed en kontrol med sekskabets solvens og tekniske reserver og de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de i hjemlandet gældende regler, som samordnes i dette forslag til direktiv.

Endelig må der som garanti for betryggende og sund forsikringsvirksomhed stilles krav om, at der i forsikringssekskaberne findes en god administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer. I dette forslag til direktiv pålægges hjemlandet derfor at stille et sådant krav.

Uden at det på nogen måde udgør en krænkelse af denne eksklusive kompetence, er det endvidere fastsat i denne artikel, at tilsynsmyndighederne i det land, hvor forpligtelsen består, kan rette henvendelse til hjemlandets tilsynsmyndigheder, hvis de har en begrundet formodning om, at de af et forsikringselskab udøvede aktiviteter på den pågældende medlemsstats område vil kunne skade selskabets økonomiske soliditet. Skulle denne situation opstå, er det klart, at kontrollen af selskabets økonomiske soliditet alene henhører under hjemlandets kompetence.

Artikel 9 – kontrol med filialer på stedet

Dette forslag til direktiv foreskriver, at myndighederne i forsikringselskabets hjemland – efter at have givet meddelelse herom til værtslandets myndigheder – på stedet kan foretage kontrol hos filialer af de selskaber, som de har meddelt tilladelse, og dét med henblik på at indhente sådanne oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabets samlede virksomhed.

Med denne bestemmelse sikres den nødvendige sammenhæng i Fællesskabets bestræbelser på at realisere det indre marked for finansielle tjenesteydelser. Andet bankdirektiv indeholder nemlig en tilsvarende bestemmelse (artikel 15). Og det samme gælder forslaget til direktiv om investeringservice i forbindelse med værdipapirer (artikel 19).

Artikel 10 – sanktioner

Med denne artikel indføres der en ny artikel 23 a i første direktiv, og den indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at iværksætte egnede sanktioner mod forsikringselskaber eller deres ansvarlige ledere, som overtræder tilsynsreglerne.

Artikel 11 - overdragelse af forsikringsbestanden

Andet direktiv 90/619/EØF om direkte livsforsikring indeholdt en række komplekse og detaljerede bestemmelser om overdragelse af forsikringsbestanden, som var tilpasset de retlige ordninger for adgang til udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed som led i enten den fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser. Med indførelsen af en ny, fælles retlig ordning for enhver form for direkte livsforsikringsvirksomhed - uanset hvorledes den udøves - nødvendiggør en tilpasning af bestemmelserne om overdragelse af forsikringsbestanden.

Artikel 12 og 13 - tilbagekaldelse af tilladelse og foranstaltninger til finansiel genopretning

Formålet med artikel 12 er at tilpasse bestemmelserne i artikel 24 i første direktiv 79/267/EØF (om de kompetente myndigheders beføjelser til at træffe foranstaltninger beregnet til at sikre et forsikringssselskabs solvens) til ordningen med, at der kun udstedes én enkelt administrativ tilladelse, og at tilsynet med den samlede forsikringsvirksomhed påhviler myndighederne i det land, hvor forsikringssselskabet har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

Samme mål, dvs. en tilpasning til ordningen med én enkelt administrativ tilladelse, er baggrunden for artikel 13, som indebærer en ændring af første direktivs artikel 26 om betingelserne for tilbagekaldelse af den tilladelse, der er givet et forsikringssselskab.

Artikel 14 - tilsyn med store aktionærer og selskabsdeltagere

Hermed indføres i livsforsikringssektoren en række specifikke bestemmelser, som skal sikre, at den sunde og fornuftige forvaltning af forsikringssselskabet ikke sættes over styr som følge af erhvervelser af store andele i selskabets aktiekapital.

Med henblik herpå indeholder artikel 14 en dobbelt underretningsforpligtelse. For det første skal enhver aktionær eller selskabsdeltager, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikringselskab, forinden underrette de kompetente myndigheder om størrelsen heraf. Det samme er tilfældet, når en fysisk eller juridisk person ønsker at forøge sin kvalificerede deltagelse så meget, at den overstiger visse tærskler, eller at forsikringselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab (art. 14, stk. 1). Denne underretningsforpligtelse gælder også i tilfælde af en formindskelse eller afhændelse af en kvalificeret deltagelse til under bestemte tærskler (art. 14, stk. 2).

For dernæst at sikre et effektivt tilsyn skal forsikringselskaberne, så snart de har fået kendskab dertil, for det første give de kompetente myndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af kapitalandele, som overstiger eller falder under de fastsatte tærskler. For det andet skal forsikringselskaberne hvert år meddele de kompetente myndigheder navnene på de aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelse af denne, således som de fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de bestemmelserne vedrørende børsnoterede selskaber (art. 14, stk. 3).

Hvis de kompetente myndigheder finder, at aktionærernes eller selskabsdeltagernes indflydelse er til skade for en forsigtig og sund forvaltning af forsikringselskabet, kan medlemsstaterne træffe de fornødne foranstaltninger for at bringe denne situation til ophør (art. 14, stk. 4). Lignende foranstaltninger kan også træffes, når underretningsforpligtelsen ikke overholdes, eller når de kompetente myndigheder er imod erhvervelsen af en kapitalandel.

Artikel 14 a og 14 b - multibrancheselskaber

I overensstemmelse med konklusionerne i den beretning, som Kommissionen har udarbejdet på grundlag af artikel 39, stk. 2, i første direktiv, er det sigtet med disse artikler at ophæve de begrænsninger, der gælder for multibrancheselskabers ret til at oprette filialer og præstere tjenesteydelser inden for livsforsikring. Artikel 14 a giver endvidere medlemsstaterne mulighed for at udstede tilladelser til nye multibrancheselskaber.

Såvel eksisterende som nye multibrancheselskaber skal dog stadig operere med en særskilt forvaltning for de forskellige forsikringsformer, hvoraf skal fremgå resultatet af henholdsvis deres livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed, og de skal desuden overholde de forsigtighedsregler, der gælder for hver af disse to sektorer.

Kapitel II

Artikel 15 - hjemlandstilsyn med tekniske reserver og samordning af de aktuarmæssige principper for beregningen af tekniske reserver

Med stk. 1 i denne artikel indføres princippet om hjemlandstilsyn med hensyn til bestemmelse og beregning af tekniske reserver.

Sammenlignet med skadesforsikringsvirksomhed indeholder Rådets direktiv ... om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber kun ganske få regler om bestemmelse af de tekniske reserver inden for livsforsikringsvirksomhed. Denne artikel indeholder derfor den samordning af de nationale lovgivninger, der er nødvendig for gensidig anerkendelse og hjemlandstilsyn på dette område.

Medlemsstaterne opererer i dag med en lang række forskellige aktuarmæssige metoder og grundlag ved beregningen af de tekniske reserver inden for livsforsikringsvirksomhed, og der findes endvidere en stor spredning i produktudbuddet. Sammenlignende undersøgelser foretaget af bl.a. Den

Rådgivende Gruppe af Aktuarforeninger i EF har imidlertid vist, at resultaterne af disse beregninger ofte er meget ens for tilsvarende produkter, og at alle metoderne hviler på samme aktuarmæssige principper, herunder princippet om en forsigtig vurdering af ukendte faktorer. Den Rådgivende Gruppe konkluderer i sin undersøgelse, at en harmonisering på grundlag af disse aktuarmæssige principper vil være tilstrækkelig for en effektiv beskyttelse af de forsikrede som led i en ordning med én enkelt koncession. Desuden mener Den Rådgivende Gruppe, at "ethvert forsøg på at ensrette metoderne og grundlagene for beregningen af de tekniske reserver vil være uhensigtsmæssigt, unødvendigt og skadeligt".

Foruden at fremhæve behovet for forsigtighed og hensynet til beskyttelsen af de forsikrede konkluderer Den Rådgivende Gruppe ligeledes, at der ikke er nogen risiko for, at konkurrencen fordrejes i nævneværdig grad som følge af, at medlemsstaterne anvender forskellige metoder og grundlag ved beregningen af de tekniske reserver, forudsat at de fortsætter med at anvende sunde aktuarmæssige principper. I denne artikel redegøres der derfor for disse sunde og forsigtige aktuarmæssige principper på grundlag af forslagene fra Den Rådgivende Gruppe.

Selv efter denne harmonisering vil der være en lang række aktuarmæssige beregningsmetoder og -grundlag, som vil kunne leve op til disse principper. I stk. 2 fastsættes derfor det princip, at de enkelte forsikringselskaber skal offentliggøre de beregningsmetoder og -grundlag, de benytter. Selv om sådanne oplysninger vil være alt for tekniske til at kunne forstås umiddelbart af flertallet af forsikringstagere, betyder den simple omstændighed, at oplysningerne gøres offentligt tilgængelige, at forsikringselskaberne endnu engang tvinges til at udvise forsigtighed. Oplysningerne vil f.eks. kunne analyseres og sammenlignes af faglige organisationer, forbrugerbeskyttelsesorganisationer, pressen eller forsikringsmellemmænd.

I stk. 3 indføres princippet om hjemlandstilsyn med placeringen af de aktiver, der medgår til dækning af de tekniske reserver. De skal placeres i overensstemmelse med reglerne i artikel 17-21 i dette forslag til direktiv.

Disse regler omfatter:

- i) et generelt princip for placering af de aktiver, der medgår til dækning af de tekniske reserver
- ii) tilladelige investeringer
- iii) spredning af investeringer
- iv) krav til valutamatching.

Endvidere foreskriver stk. 3, at kravet om aktivernes lokalisering i det land, hvor virksomheden udøves, udvides til et krav om lokalisering inden for Det Europæiske Fællesskab. Denne udvidelse skal ses i sammenhæng med både de frie kapitalbevægelser inden for Fællesskabet, som i fuldt omfang gælder for institutionelle investorer, og de negative virkninger af national lokalisering på investeringsydelsen og den regionale spredning af forsikringssekskabers investeringer.

Artikel 16 - præmier for nye forretninger

Hensættelsen af og kontrollen med de tekniske reserver udgør den væsentligste garanti for forsikringssekskabernes sikkerhed og beskyttelsen af de forsikrede. Det er derfor vigtigt, at tilsynsmyndighederne har mulighed for at sikre sig, at selskabet har de fornødne midler til at kunne dække disse reserver, navnlig i forbindelse med nye forretninger, og til at kunne opfylde samtlige sine forpligtelser, herunder solvensmargenen.

I denne forbindelse spiller præmierne for nye forretninger naturligvis en væsentlig rolle. Ved vurderingen af et selskabs evne til at opfylde sine forpligtelser er det imidlertid vigtigt at tage selskabets samlede økonomiske situation med i betragtning.

I denne artikel understreges derfor betydningen af at fastsætte tilstrækkeligt høje præmiesatser i forbindelse med nye forretninger, dog fortsat under hensyntagen til samtlige aspekter af selskabets økonomiske situation.

Artikel 17 - investering af tekniske reserver

I denne artikel fastsættes et generelt princip for investeringen af tekniske reserver, som genfindes i de fleste medlemsstaters nuværende lovgivning.

I artikel 18, stk. 2, og artikel 19, stk. 3, i dette forslag til direktiv er der fastsat bestemmelse om, at under særlige omstændigheder og fra sag til sag kan hjemlandet tillade undtagelser fra reglerne om, hvilke investeringer der kan accepteres, og deres spredning. Disse undtagelser kan dog kun indrømmes, hvis hjemlandet finder, at de generelle betingelser i artikel 17 er opfyldt.

Artikel 18 - tilladte investeringer

Denne artikel indeholder en liste over de aktiver, som hjemlandet kan tillade, at et forsikringselskab investerer sine tekniske reserver i. For at bevare den nuværende parallellitet mellem tilsynsordningerne for skades- og livsforsikringsvirksomhed er denne liste lig med listen i forslaget til tredje skadesforsikringsdirektiv.

Listen over tilladte aktiver er at betragte som et maksimumsliste. Det betyder, at medlemsstaterne har ret til at forbyde visse af de kategorier af investeringer, der er opført på listen, men kun for forsikringselskaber med hovedsæde på deres eget område. For at tilvejebringe en vis smidighed åbner artikel 2 mulighed for, at medlemsstaterne fra sag til sag kan tillade andre kategorier af aktiver, dog med forbehold af artikel 17 i dette forslag til direktiv.

Artikel 19 - spredning af investeringer

Denne artikel indeholder en række regler om spredning af investeringer. Også spredningsreglerne i stk. 1 skal betragtes som et forsigtigt minimumskrav. Det står således medlemsstaterne frit for at fastsætte lavere maksimale procentsatser for visse eller alle kategorier af investeringer, men kun for forsikringselskaber med hovedsæde på deres eget område. Spredningskriterierne er ligeledes sammenfaldende med kriterierne i forslaget til tredje skadesforsikringsdirektiv.

For nogle kategorier af investeringer, især statsobligationer, er der ikke fastsat nogen maksimal procentsats. For andre kategorier, navnlig værdipapirer udstedt af virksomheder, sikrede udlån til fysiske personer, aktier og andre kapitalandele med variabelt udbytte, andele i investeringsinstitutter osv., er der imidlertid i stk. 1 fastsat en række maksimale procentsatser for både hver enkelt investeringskategori og andele i nogen enkelt virksomhed, fast ejendom osv.

Stk. 2 foreskriver, at medlemsstaterne ikke må kræve, at forsikringselskaber skal investere i bestemte kategorier af aktiver, hvilket stadig er almindelig praksis i nogle medlemsstater, navnlig hvad angår statsobligationer.

Formålet med stk. 3 er at sikre en tilstrækkelig smidighed i spredningsreglerne, idet det fastslås, at hjemlandet kan tillade højere procentsatser fra sag til sag, dog med forbehold af artikel 17.

Artikel 20 - værdiansættelse af investeringer

I denne artikel fastslås det, at medlemsstaterne under visse omstændigheder kan acceptere, at skjulte reserver, der skyldes en for lav ansættelse af aktiverne, anvendes til dækning af de tekniske reserver. Formålet med denne artikel er give de medlemsstater, der p.t. kræver, at aktiver værdiansættes til deres anskaffelsespris, mulighed for at stille deres selskaber konkurrencemæssigt lige med selskaber i de medlemsstater, der tillader eller kræver, at investeringer værdiansættes på grundlag af deres løbende værdi.

Artikel 21 - valutamatching

I modsætning til det, der er fastsat inden for direkte skadesforsikringsvirksomhed, indeholdt andet direktiv 90/619/EØF¹⁾ om direkte livsforsikringsvirksomhed ingen samordning af de nationale kongruensregler.

Hensigten med denne artikel er at indføre og smidiggøre kongruensreglerne inden for livsforsikring. Disse regler minder om den ordning, der vil være gældende inden for skadesforsikring, idet der dog er taget hensyn til de særlige forhold, der gælder for livsforsikringer, f.eks. at de kan være knyttet til en bestemt regningsenhed.

Artikel 22 - ansvarlig indskudskapital

Med denne artikel ajourføres listen over de aktiver, der kan medgå til dækning af solvensmargenen, idet den nu også omfatter ansvarlig indskudskapital. De betingelser, hvorunder ansvarlig indskudskapital kan medregnes til egenkapitalen, er identiske med dem i Rådets direktiv 89/299/EØF (EFT nr. L 124 af 5.5.1989, s. 16-20) om kreditinstitutters egenkapital.

1) EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50.

Artikel 23

Med denne artikel ændres artikel 21 i første direktiv for at bringe den i overensstemmelse med princippet om hjemlandstilsyn.

Kapitel 3

Artikel 24 – præceptive retsregler

Hensigten med denne artikel er at præcisere, at enhver forsikringstager skal kunne indgå en forsikringsaftale i overensstemmelse med lovgivningen i en medlemsstat, forudsat at den pågældende forsikringsaftale ikke er i strid med ufravigelige retsregler i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består. I henhold til Domstolens faste retspraksis kan disse præceptive retsregler – i mangel af en mere detaljeret harmonisering af medlemsstaternes bestemmelser – imidlertid kun gøres gældende, såfremt følgende betingelser er opfyldt: Disse præceptive retsregler skal på ikke-diskriminatorisk vis finde anvendelse på alle selskaber, der udøver virksomhed på medlemsstatens område, de skal ud fra objektive kriterier være nødvendige for beskyttelsen af almene hensyn, de skal endvidere stå i rimeligt forhold til det tilstræbte mål, og det skal forholde sig således, at de i produktets hjemland eksisterende bestemmelser ikke gør det muligt at beskytte disse almene hensyn. De offentlige myndigheder er forpligtet til at fortolke begrebet "almene hensyn" på grundlag af disse kriterier. Det er klart, at det i sidste instans påhviler Domstolen at afgøre, om de offentlige myndigheders anvendelse af reglerne er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Artikel 25 – afskaffelse af forudgående meddelelse og godkendelse af tariffer og policer

Forbrugerbeskyttelse består også i retten til at have adgang til det størst mulige valg af nye forsikringsprodukter til den bedste pris. Indpasningen af denne ret i de foranstaltninger, der er nødvendige i kontroløjemed, går i retning af at afskaffe enhver form for forudgående kontrol af tariffer og policer og erstatte denne med en ordning, der er bedre tilpasset de gældende krav, navnlig kravet om gensidig anerkendelse som led i det indre marked.

Ordningen med en forudgående tilladelse går faktisk ud på at udstede et "kvalitetsmærke", og i relation til det indre marked forekommer det ulogisk at give en medlemstats tilsynsmyndighed ret til at godkende eller nægte at godkende produkter, der er udviklet og allerede afsættes i andre medlemsstater.

Det gælder i endnu højere grad for kontrollen med tariffær: med princippet om en enkelt EF-dækkende koncession står hjemlandets tilsynsmyndighed som garant for selskabets samlede solvens, og det er denne tilsynsmyndigheds opgave at sørge for, at selskabets finansielle politik ikke bringer solvensen i fare. Denne fremgangsmåde skal ikke ses som et forsøg på at fratage tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor risikoen består, retten til at beskytte sine forbrugere: denne myndighed bevarer muligheden for efterfølgende og løbende at føre bevis for, at denne eller hin bestemmelse i en frivilligt indgået aftale er i strid med en given præceptiv retsregel. Denne "omvendte bevisbyrde" bør føre til en større ansvarliggørelse af forsikringstagerne i forhold til de produkter, de tilbydes, hvilket vil forøge deres reelle beskyttelsesniveau.

Artikel 26 – forsikringstagerernes opsigelsesfrist

I henhold til andet livsforsikringsdirektiv 90/619/EØF har forsikringstagerne, der har tegnet en livsforsikring i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, mulighed for at frigøre sig for alle forpligtelser i henhold til den pågældende forsikringsaftale inden for en frist på mellem 14 og 30 dage at regne fra det tidspunkt, hvor han fik meddelelse om, at forsikringsaftalen var indgået.

Som en logisk følge af gennemførelsen af det indre marked er det nødvendigt at give alle forsikringstagere denne mulighed, uanset om de har tegnet forsikringen som led i den fri udveksling af tjenesteydelser eller den fri etableringsret, således at de sikres en tilstrækkelig beskyttelse.

Artikel 27 – gennemsigtighed

I forhold til skadesforsikringer er livsforsikringer karakteriseret ved forpligtelsernes varighed, der ofte kan strække over en snes år eller mere. Hertil kommer for visse produkters vedkommende, at de har lighedspunkter med andre finansielle produkter, der tilbydes af andre foretagender end forsikringselskaber.

For i fuldt omfang at kunne drage fordel af den stigende konkurrence mellem et stadig større antal forsikringstyper er det derfor vigtigt, at forbrugeren modtager klare og præcise oplysninger om hovedtrækkene ved de udbudte produkter i den fase, der går forud for indgåelsen af en aftale, og desuden i hele aftalens løbetid, hvis der sker ændringer.

Listen i bilag 2 er en minimumsliste, som medlemsstaterne kan supplere i relation til forpligtelser vedrørende deres egne borgere, men det siger sig selv, at denne oplysningspligt, som skal bidrage til at lette forsikringstagerens forståelse af vigtige elementer i sin forsikringsaftale, kun skal håndhæves med det formål at beskytte forbrugerne, og ikke for at begrænse udbuddet af produkter.

AFSNIT IV

Bestemmelser vedrørende fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

Artikel 28 og 29 – fri etablering

Artikel 28 indeholder en række detaljerede bestemmelser om ændring af artikel 10 i første direktiv og om samarbejdet mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne – baseret på hjemlandstilsyn – i relation til den fri etableringsret.

Der er i denne forbindelse fastsat bestemmelse om, at et forsikringssekskab, der ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, skal meddele dette til den kompetente myndighed i hjemlandet og indgive de påkrævede oplysninger (f.eks. driftsplan, garantifondens størrelse, solvensmargen, adresse samt direktørernes navne) (artikel 10, stk. 1-3).

Efter at have gennemgået anmeldelsen kan den kompetente myndighed, hvis den har grund til at betvivle projektets levedygtighed eller egnetheden at forsikringssekskabets strukturer, afvise at videresende oplysningerne til myndighederne i det pågældende værtsland. Den kompetente myndighed i hjemlandet skal begrunde sit afslag over for det berørte sekskab senest tre måneder efter modtagelsen af anmeldelsen (artikel 10, stk.3).

Artikel 29 ophæver artikel 11 i første direktiv, og dermed afskaffes de detaljerede krav til de oplysninger, som driftsplanen skulle indeholde i forbindelse med etableringen af et agentur eller en filial i en anden medlemsstat. De oplysninger, som driftsplanen nu skal indeholde, er begrænset til bl.a. arten af den virksomhed, som sekskabet agter at udøve, og agenturets eller filialens strukturelle opbygning.

Artikel 30-32 - fri udveksling af tjenesteydelser

I denne artikel beskrives proceduren og samarbejdet mellem myndighederne i hjemlandet og værtslandet i forbindelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser. De relevante bestemmelser i andet direktiv ændres hermed, og deres anvendelsesområde udvides til at omfatte ikke blot den virksomhed, der udøves som led i udvekslingen af tjenesteydelser på forsikringstagerens initiativ, men enhver form for virksomhed, der falder ind under anvendelsesområdet for dette forslag til direktiv, hvorved der indføres en fælles ordning for hele livsforsikringsvirksomheden. De artikler i andet direktiv, der nu er overflødige, udgår (artikel 33).

Således skal et forsikringssselskab, der ønsker at udøve livsforsikringsvirksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser, give de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse om, i hvilken medlemsstat det agter at præstere tjenesteydelser, og om arten af den påtænkte virksomhed (artikel 11 i andet direktiv, som ændret). Myndighederne i værtslandet gives meddelelse om selskabets solvensmargen, om de klasser, inden for hvilke selskabet har ret til at virke, og om arten af de forpligtelser, det har til hensigt at indgå (artikel 14 i andet direktiv, som ændret).

Artikel 33 - tekniske tilpasninger; afskaffelse af muligheden for at forbyde samtidig udøvelse af virksomhed i henhold til både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser

Med denne artikel ophæves de bestemmelser i andet direktiv 90/619/EØF, der er blevet overflødige som følge af indførelsen af den ensartede ordning for tilsyn med den samlede livsforsikringsvirksomhed og udvidelsen af anvendelsesområdet til samtlige de i første direktiv 79/267/EØF omhandlede aktiviteter.

Således udgår artikel 10 i andet direktiv 90/619/EØF om anvendelsesområdet for bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Det samme gælder artikel 16 i andet direktiv 90/619/EØF, som giver medlemsstaterne mulighed for at forbyde samtidig udøvelse af forsikringsvirksomhed i henhold til reglerne om henholdsvis fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser. Også artikel 22 om de oplysninger, forsikringstageren skal modtage, udgår, idet artikel 27 i nærværende forslag til direktiv indeholder mere fuldstændige og detaljerede regler desangående.

Artikel 24 i andet direktiv, som foreskriver, at det er hjemlandet, der fører tilsyn med de tekniske reserver i forbindelse med forpligtelser, der på forsikringstagerens initiativ er indgået som led i den fri udveksling af tjenesteydelser, medens det er værtslandet, der i alle andre tilfælde fører dette tilsyn, udgår.

Endelig er der ud fra samme betragtninger også behov for at ophæve artikel 14 i andet direktiv 90/619/EØF, hvorefter der skal gives forudgående tilladelse til aktivt at præstere tjenesteydelser. Fremover vil den eneste retlige ordning for adgang til at præstere tjenesteydelser være den, der fremgår af artikel 30-32 i dette forslag.

Artikel 34 - godkendelse af de af forsikrings-selskabet anvendte aftale-dokumenter

Denne artikel foreskriver, hvordan medlemsstaterne kan kontrollere, at forsikringspolicerne og de dokumenter, som et forsikrings-selskab agter at anvende i forbindelse med udøvelsen af sin virksomhed, overholder medlemsstaternes præceptive retsregler. Artiklen baserer sig på det i artikel 5 og 25 i dette direktivforslag etablerede princip. Derfor kan den medlemsstat, hvor risikoen består, ikke kræve forudgående godkendelse af disse dokumenter, da det vil udgøre en alvorlig hindring for produkternes frie bevægelighed og for produktfornyelser. Desuden giver bestemmelserne om forsikrings-selskabernes oplysningspligt, jf. artikel 27, og om forsikringstagerens ret til at opsige aftaler mulighed for at sikre forsikringstagerne et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser overholdes, kan medlemsstaterne kræve, at policer og aftaledokumenter når som helst skal kunne forelægges. Denne ordning er bedre tilpasset kravene i det indre marked og sikrer forsikringstagerne en reel beskyttelse.

Artikel 35 - sanktioner

Allerede artikel 20 i andet direktiv 90/619/EØF indeholdt bestemmelser om den retlige ordning for gennemførelse af foranstaltninger og sanktioner mod forsikringselskaber, der overtræder de regler, som gælder for udøvelse af virksomhed som led i den frie udveksling af tjenesteydelser.

Denne ordning er baseret på dels principperne om udelegering til hjemlandet af de generelle beføjelser til at træffe foranstaltninger og gennemføre sanktioner, dels samarbejdet mellem de forskellige berørte medlemsstater. Værtslandet bevarer imidlertid retten til direkte at træffe foranstaltninger mod et selskab, der driver virksomhed på dets område, for at forhindre eller standse lovovertrædelser, der er begået på værtslandets område. Det samme er tilfældet, når de af hjemlandet truffene foranstaltninger er utilstrækkelige, eller når hjemlandet ikke har truffet nogen foranstaltninger.

Som led i systemet med én enkelt EF-dækkende koncession kræver, må der også etableres en ordning, som sikrer, at reglerne for udøvelse af forsikringsvirksomhed overholdes, uanset om denne virksomhed udøves i henhold til reglerne om fri etablering eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Derfor må ordningen i artikel 20 i andet direktiv 90/619/EØF udvides til at omfatte al forsikringsvirksomhed. Der er i øvrigt tale om samme ordning som gælder for andre finansielle tjenesteydelser (artikel 21 i andet bankdirektiv 89/646/EØF).

Artikel 36 - reklamer

For reelt at kunne udøve forsikringsvirksomhed i hele Fællesskabet er det vigtigt, at forsikringselskaberne får mulighed for at reklamere for deres

produkter. Med denne artikel gives behørigt koncessionerede forsikrings-selskaber fri adgang til i hele Fællesskabet at reklamere for deres ydelser og produkter ved anvendelse af alle de sædvanlige kommunikationsmidler. Det fastslås i denne bestemmelse, at medlemsstaterne kan forlange, at de nationale regler for sådanne reklamers form og indhold overholdes. For så vidt angår disse regler kan der være tale om enten sådanne regler, der er vedtaget i henhold til EF-retsakter om reklamevirksomhed, bl.a. direktiv 84/450/EØF om vildledende reklame og kapitel IV i direktiv 89/552/EØF om fjernsyn uden grænser, eller regler, som medlemsstaterne har vedtaget som led i beskyttelsen af de almene hensyn. Også her skal begrebet "almene hensyn" fortolkes i overensstemmelse med kravene i Domstolens retspraksis, jf. bemærkningerne til artikel 24 og sagerne 352/85 (Bond van Adverteerders) og 362/88 (GB-INNO-BM).

Artikel 37 - ensartet behandling, såfremt et forsikrings-selskab træder i likvidation

I denne artikel bekræftes princippet om, at i tilfælde af, at et forsikrings-selskab træder i likvidation, og hvis en garantiordning bringes i anvendelse, skal alle forsikringskreditorer behandles ens, uanset de forsikredes eller begunstigedes nationalitet og uanset om forsikrings-aftalerne er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Dette princip genfindes også i andre forsikringsdirektiver, bl.a. andet skadesforsikringsdirektiv 88/357/EØF og andet livsforsikringsdirektiv 90/619/EØF.

Artikel 38 - statistiske oplysninger

I henhold til denne artikel skal ethvert forsikrings-selskab meddele tilsynsmyndighederne i hjemlandet størrelsen af deres omsætning i hver enkelt medlemsstat, uanset om selskabets virksomhed udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, på hvis område det pågældende forsikringselskab udøver virksomhed, kan anmode hjemlandets tilsynsmyndigheder om disse oplysninger, som er uundværlige for at kunne vurdere de forskellige markeders relative betydning. Forslaget til tredje skadesforsikringsdirektiv indeholder en tilsvarende bestemmelse (artikel 39).

Artikel 39 - skatter og afgifter

I henhold til denne artikel skal den i andet skadesforsikringsdirektiv og andet livsforsikringsdirektiv fastsatte ordning vedrørende virksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, også gælde for virksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret.

Det præciseres således i dette forslag til direktiv, at med forbehold af en senere harmonisering betales de indirekte skatter og parafiskale afgifter, der gælder i den medlemsstat, hvor risikoen består, og de tilfalder samme medlemsstat.

Desuden anvender hver medlemsstat på de selskaber, der opererer på deres område gennem en filial eller i kraft af reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, de nationale bestemmelser, der skal sikre opkrævningen af disse skatter og afgifter.

AFSNIT V

Afsluttende bestemmelser

Artikel 40 - Kommissionens gennemførelsesbeføjelser

Denne bestemmelse vedrører artiklerne i første og andet direktiv samt dette forslag til direktiv, som på et givet tidspunkt kan tilpasses.

Procedurerne for tilpasning af disse artikler fastsættes i Rådets direktiv om nedsættelse af et forsikringsudvalg.

Artikel 41

Denne artikel indeholder en bestemmelse, hvorefter nærværende direktivforslag ikke berører de rettigheder, som godkendte filialer allerede har erhvervet, og heller ikke berører rettigheder erhvervet som led i reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 42 - overdragelse af den forsikringsbestanden i EF-filialer af selskaber, der henhører under et tredjelands lovgivning

I afsnit III i første direktiv 79/267/EØF er der fastsat regler for filialer oprettet i Fælleskabet af selskaber fra tredjelande. I denne artikel, som indføres i det pågældende afsnit III for at sikre forsikringstagerne samme garantier i alle tilfælde, redegøres der for den retlige orden og de betingelser, der gælder ved disse filialers overdragelse af deres forsikringsbestand.

Artikel 43 - domstolsprøvelse

Denne artikel foreskriver, at de afgørelser, der træffes af de kompetente myndigheder på de af dette direktivforslag omfattede områder, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 44-46 - gennemførelse af direktivet

Disse artikler indeholder de afsluttende bestemmelser.

Direktivet bør træde i kraft senest den 31. december 1992.

Forslag til

RADETS TREDJE DIREKTIV

om samordning af love og administrative bestemmelser
vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed
og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF

RADET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, og artikel 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

i samarbejde med Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

1. Det er nødvendigt at realisere det indre marked for direkte livsforsikringsvirksomhed på grundlag af både reglerne om fri etableringsret og om fri udveksling af tjenesteydelser med henblik på at gøre det lettere for forsikringssselskaber med hjemsted i Fællesskabet at påtage sig forpligtelser inden for hele Fællesskabet.

2. Rådets andet direktiv 90/619/EØF af 8. november 1990 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF¹⁾, herefter benævnt andet direktiv, har i vidt omfang bidraget til at realisere det indre marked for direkte livsforsikringsvirksomhed, idet forsikringstagere, der som følge af, at de på eget initiativ tegner en forsikring i et andet land, ikke har behov for særlig

1) EFT nr. L 330 af 29.11.1990, s. 50.

beskyttelse i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, allerede har fuld frihed til at benytte det videst mulige forsikringsmarked.

3. Dette andet direktiv udgør derfor et vigtigt skridt hen imod en indbyrdes tilnærmelse af de nationale markeder inden for et enkelt integreret marked, som bør suppleres med andre fællesskabsinstrumenter med det formål at give alle forsikringstagere, uanset om de selv tager initiativet eller ej, mulighed for at benytte ethvert forsikringselskab med vedtægtsmæssigt hjemsted i Fællesskabet, som udover sin virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at de sikres en tilstrækkelig beskyttelse.

4. Den valgte fremgangsmåde består i at gennemføre en harmonisering på de vigtigste punkter og i det omfang, det er nødvendigt og tilstrækkeligt for at nå frem til en gensidig anerkendelse af koncessioner og tilsynsordninger, som vil gøre det muligt at udstede én enkelt EF-dækkende koncession og at anvende princippet om hjemlandstilsyn.

5. Derfor er adgang til og udøvelse af forsikringsvirksomhed fremover betinget af én og kun én administrativ tilladelse, udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringselskabet har sit vedtægtsmæssige hjemsted; med denne tilladelse kan selskabet udøve sin virksomhed over alt i Fællesskabet, enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; værtslandet vil ikke længere kunne afkræve forsikringselskaber, der allerede er meddelt tilladelse i hjemlandet, og som ønsker at udøve forsikringsvirksomhed i dette værtsland, en ny tilladelse; det er således nødvendigt at ændre første og andet direktiv for at tage hensyn hertil.

6. Ansvar for tilsyn med forsikringssselskabets økonomiske soliditet, navnlig hvad angår dets solvens og henlæggelse af tilstrækkelige tekniske reserver, som skal modsvares af kongruente aktiver, påhviler fremover de kompetente myndigheder i forsikringssselskabets hjemland.

7. Hjemlandet kan i øvrigt foreskrive strengere regler end de i artikel 7, 14, 15, 18, 19, stk. 1 og 3, og artikel 20 fastsatte bestemmelser, for så vidt angår forsikringssselskaber, der er godkendt af hjemlandets egne kompetente myndigheder.

8. Nærværende direktiv indgår i hele komplekset af allerede gennemført fællesskabslovgivning, herunder navnlig Rådets første direktiv 73/267/EØF²⁾, senest ændret ved andet direktiv 90/619/EØF, samt Rådets direktiv .../.../EØF (om forsikringssselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber)³⁾.

9. De kompetente myndigheder bør derfor tillægges de nødvendige kontrolbeføjelser for at sikre, at forsikringssselskabet udøver sin virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten den udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; medlemsstaternes kompetente myndigheder skal i særdeleshed kunne vedtage egnede beskyttelsesforanstaltninger eller gennemføre sanktioner med det formål at forhindre uregelmæssigheder og eventuelle overtrædelser af bestemmelserne vedrørende forsikringstilsyn.

10. Det er nødvendigt at tilpasse bestemmelserne om overdragelse af forsikringsbestanden til den ved nærværende direktiv indførte retlige ordning med én enkelt EF-dækkende koncession.

2) EFT nr. L 63 af 13.3.1979, s. 1.

3) EFT nr. ...

11. På baggrund af den i henhold til artikel 39, stk 2, i første direktiv udarbejdede beretning er der ikke grundlag for at opretholde de begrænsninger, der i dag er pålagt multibrancheselskaber, eller at forbyde oprettelse af nye multibrancheselskaber, forudsat at disse selskaber etablerer en særskilt forvaltning, hvoraf tydeligt fremgår resultaterne af henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden, og som gør det muligt at overholde de forsigtighedsregler, der gælder for begge disse sektorer.

12. Af hensyn til beskyttelsen af forsikringstagerne skal alle forsikringssselskaber henlægge tilstrækkelige tekniske reserver; de tekniske reserver beregnes i al væsentlighed efter aktuarmæssige principper; det er nødvendigt at samordne disse principper for at lette den gensidige anerkendelse af forsigtighedsreglerne i de forskellige medlemsstater.

13. Der bør foretages en samordning af reglerne vedrørende beregningen, spredningen, lokaliseringen og kongruensen af de aktiver, der kan medgå til dækning af de tekniske reserver med henblik på at fremme den gensidige anerkendelse af medlemsstaternes bestemmelser; der bør ved denne samordning tages hensyn til foranstaltningerne med hensyn til liberalisering af kapitalbevægelserne, jf. Rådets direktiv 88/361/EØF⁴⁾, samt Fællesskabets bestræbelser på at virkeliggøre Den Økonomiske og Monetære Union.

14. Hjemlandet kan dog ikke kræve, at forsikringssselskaber skal investere de aktiver, der medgår til dækning af deres tekniske reserver, i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav er uforeneligt med de i henhold til Rådets direktiv 88/361/EØF truffne foranstaltninger med hensyn til liberalisering af kapitalbevægelserne.

4) EFT nr. L 178 af 8.7.1988, s. 5.

15. Det er nødvendigt at supplere listen over elementer, der kan anvendes til dækning af den i henhold til første direktiv påbudte solvensmargen, for således at tage hensyn til de nye finansielle instrumenter og faciliteter, som andre finansielle institutioner kan henregne til deres egenkapital.

16. Det forekommer hverken nødvendigt eller belejligt at foretage en samordning af aftaleretten på nuværende tidspunkt; i mangel af en sådan samordning vil medlemsstaternes mulighed for at gennemtvinge anvendelse af deres lovgivning på forsikringsaftaler vedrørende forpligtelser, der befinder sig på deres område, være en tilstrækkelig garanti for forsikringstagerne.

17. Inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det størst mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, således at han kan vælge den forsikring, der bedst dækker hans behov; derfor skal den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, tillade, at samtlige de livsforsikringsprodukter, der afsættes i Fællesskabet, kan afsættes på dens område, forudsat at produkterne ikke er i strid med de retsregler, der i vedkommende medlemsstat tjener til at beskytte almene hensyn, som ikke er beskyttet af retsreglerne i hjemlandet, at de pågældene retsregler finder ensartet anvendelse på ethvert selskab, der udøver virksomhed i den pågældende medlemsstat, og at de er objektivt begrundede og står i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål.

18. Medlemsstaterne bør påse, at forsikringsprodukterne og de aftaledokumenter, der anvendes ved dækning af de på deres område indgåede forpligtelser, enten på grundlag af reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overholder de specifikke retsregler, der tjener til at beskytte almene hensyn; de tilsynsordninger, der skal anvendes, bør tilpasses kravene i et integreret marked, men må dog ikke være en forudsætning for udøvelse af forsikringsvirksomhed; det er ikke berettiget at opretholde ordninger, der indebærer forudgående godkendelse af forsikringsbetingelser; der bør derfor etableres andre ordninger, som passer bedre til kravene i et indre marked, og som gør det muligt for samtlige medlemsstater at sikre forsikringstagerne den fornødne beskyttelse.

19. Inden for rammerne af et enhedsmarked for forsikringsvirksomhed vil forbrugeren kunne vælge mellem et større og mere varieret udbud af forsikringer end tidligere; for til fulde at kunne drage nytte af dette produktudbud og den øgede konkurrence skal forbrugeren have adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vælge den forsikring, der bedst dækker hans behov; dette behov for oplysninger er så meget desto vigtigere, som forpligtelserne kan være af meget lang varighed; derfor må der gennemføres en samordning af de minimumsbestemmelser, der er nødvendige for at sikre, at forbrugeren modtager klare og præcise oplysninger om de væsentligste træk ved de produkter, han tilbydes, og om de organer, der er bemyndiget til at behandle klager fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de forsikringsbegunstigede.

19 a. For reelt at kunne udøve forsikringsvirksomhed i hele Fællesskabet er det vigtigt at tillade forsikringselskaberne at reklamere for deres produkter, hvorfor de skal have mulighed for at benytte alle sædvanlige reklamemedier i filialens værtsland eller i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser; medlemsstaterne kan dog forlange, at forsikringselskaberne skal overholde de nationale regler om sådanne reklamers form og indhold, der enten måtte følge af EF-lovgivningen på reklameområdet eller af medlemsstaternes bestemmelser til beskyttelse af almene hensyn.

20. Inden for rammerne af et enhedsmarked kan en medlemsstat ikke længere forbyde samtidig udøvelse af forsikringsvirksomhed på sit område i henhold til både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; derfor er det nødvendigt at afskaffe medlemsstaternes mulighed herfor, jf. andet direktiv.

21. Der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringselskab ikke overholder de gældende præceptive bestemmelser i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået.

21 a. Der gøres bestræbelser på at samordne medlemsstaternes lovgivninger om likvidation af forsikringselskaber (Kommissionens ændrede forslag KOM(89) 394 endelig udg. af 18. september 1989); på nuværende tidspunkt er det i tilfælde af, at et forsikringselskab træder i likvidation, vigtigt at fastsætte, at de garantiordninger, der er indført i medlemsstaterne, sikrer en ensartet behandling af samtlige forsikringskreditorer, uanset disse kreditorers nationalitet, og uanset hvordan forpligtelsen er indgået.

22. Visse medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for afgifter, medens andre anvender særlige afgifter og andre former for bidrag; i de medlemsstater, hvor sådanne afgifter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget; det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrencefordrejning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring; med forbehold af yderligere samordning kan anvendelse af de afgifts- og bidragsordninger, der gælder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået, afhjælpe en sådan ulempe; det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse afgifter og bidrag.

23. Det kan med jævne mellemrum være nødvendigt at foretage tekniske tilpasninger af de detaljerede regler i nærværende direktiv for at tage hensyn til den seneste udvikling inden for forsikringsbranchen; Kommissionen vil - inden for rammerne af de gennemførelsesbeføjelser, der er tillagt Kommissionen ved Traktatens bestemmelser - foretage sådanne tilpasninger, for så vidt de er nødvendige, og efter høring af det ved nedsatte "forsikringsudvalg".

24. Der må fastsættes specifikke bestemmelser for på anvendelsestidspunktet for nærværende direktiv at sikre overgangen fra den nuværende retlige ordning til den ved nærværende direktiv indførte ordning; disse bestemmelser skal have til formål at forhindre, at medlemsstaternes kompetente myndigheder pålægges en ekstra arbejdsbyrde -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRADE

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

- a) første direktiv: direktiv 79/267/EØF
- b) andet direktiv: direktiv 90/619/EØF
- c) forsikringselskab: ethvert selskab, som har fået meddelt administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i første direktiv
- d) filial: et forsikringselskabs agenturer og filialer, jf. artikel 3 i andet direktiv
- e) forpligtelse: en forpligtelse i form af en forsikring af den art, der er nævnt i artikel 1 i første direktiv
- f) hjemland: den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted for det forsikringselskab, der påtager sig en forpligtelse, er beliggende
- g) filialens værtsland: den medlemsstat, hvor den filial, der påtager sig en forpligtelse, er beliggende

- h) den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser: den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, jf. artikel 2, litra e), i andet direktiv, når et forsikringselskab eller en filial, der er beliggende i en anden medlemsstat, har påtaget sig forpligtelsen
 - i) kontrol: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i Rådets direktiv 83/349/EØF⁵⁾, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et foretagende
 - j) kvalificeret deltagelse: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10% af kapitalen eller stemmerettighederne eller en besiddelse, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det foretagende, hvori der besiddes kapitalinteresser.
- Ved anvendelsen af denne definition i forbindelse med artikel 7 og 14 samt de andre niveauer af deltagelse, der er omhandlet i artikel 14, medregnes de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 7 i Rådets direktiv 88/627/EØF⁶⁾
- k) moderselskab: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF
 - l) datterselskab: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF; ethvert datterselskab af et datterselskab anses også for at være et datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse foretagender.

Artikel 2

1. Nærværende direktiv finder anvendelse på forpligtelser og forsikringselskaber af den i artikel 1 i første direktiv nævnte art.

5) EFT nr. L 193 af 18.7.1983, s. 1.

6) EFT nr. L 348 af 17.12.1988, s. 62.

2. I artikel 1, nr. 2, første afsnit, i første direktiv udgår ordene "og er tilladt i det land, i hvilket virksomheden udøves".
3. Nærværende direktiv finder ikke anvendelse på de transaktioner, selskaber og organer, som første direktiv ikke finder anvendelse på, og ej heller på de i artikel 4 i nævnte direktiv anførte organer.

AFSNIT II

ADGANG TIL FORSIKRINGSVIRKSOMHED

Artikel 3

Artikel 6 i første direktiv affattes således:

"Artikel 6:

1. Adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed er betinget af en forudgående administrativ tilladelse.

Ansøgning om en sådan tilladelse indgives til hjemlandets myndigheder af:

- a) selskaber, der etablerer vedtægtsmæssigt hjemsted på denne medlemsstats område
 - b) selskaber, der efter at have modtaget den under litra a) omhandlede tilladelse udvider sin virksomhed til andre forsikringsklasser.
2. Medlemsstaterne må ikke gøre meddelelse af tilladelse betinget af deponering eller anden form for sikkerhedsstillelse."

Artikel 4

Artikel 7 i første direktiv affattes således:

"Artikel 7:

1. Tilladelsen gælder for hele Fællesskabet. Den giver selskabet ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.
2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse som defineret i bilaget. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne klasse.

Ansøges der om tilladelse til at drive virksomhed inden for en bestemt forsikringsklasse, kan tilsynsmyndighederne begrænse tilladelsen til de aktiviteter, der er angivet i den i artikel 9 nævnte driftsplan.

En medlemsstat kan meddele tilladelse, der omfatter flere forsikringsklasser, forudsat at den nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt."

Artikel 5

Artikel 8 i første direktiv affattes således:

"Artikel 8:

1. Hver medlemsstat kræver, at de selskaber, der ansøger om tilladelse:
 - a) antager en af følgende former:

- for Kongeriget Belgien: "société anonyme"/"naamloze vennootschap", "société en commandite par actions"/"commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle"/"onderlinge verzekering-maatschappij", "société coopérative"/"coöperatieve vennootschap"
- for Kongeriget Danmark: "aktieselskaber", "gensidige selskaber"
- for Forbundsrepublikken Tyskland: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-versicherungsunternehmen"
- for Frankrig: "société anonyme", "société d'assurance mutuelle"
- for Irland: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited"
- for Den Italienske Republik: "società per azioni", "società cooperativa", "mutua di assicurazione"
- for Storhertugdømmet Luxembourg: "société anonyme", "société en commandite par action", "association d'assurance mutuelles", "société coopérative"
- for Kongeriget Nederlandene: "naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij"

- for Det Forenede Kongerige: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited", "societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts", "societies registered under the Friendly Societies Act", "the association of underwriters known as Lloyd's"

- for Den Høllenske Republik:
" ανώνυμη εταιρία "

- for Kongeriget Spanien: "sociedad anónima", "sociedad mutua", "sociedad cooperativa"

- for Den Portugisiske Republik: "sociedade anonima", "mutua de seguros".

Et forsikringssekskab kan ligeledes tage form af et Europæisk Aktieselskab, jf. Rådets forordning .../EØF* og Rådets direktiv .../EØF**.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette offentligretlige selskaber, når disse organers formål er udøvelse af forsikringsvirksomhed på samme vilkår som privatretlige selskaber

- b) begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed

- c) fremlægger en driftsplan i overensstemmelse med artikel 9

- d) råder over den i artikel 20, stk. 2, fastsatte minimumgarantifond

e) faktisk ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed og faglige kvalifikationer.

2. Det selskab, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre klasser, skal fremlægge en driftsplan i overensstemmelse med artikel 9.

Selskabet skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 19 fastsatte solvensmargen, og er i besiddelse af den i artikel 20, stk. 1 og 2, nævnte garantifond.

3. Nærværende direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opret holder eller indfører love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Medlemsstaterne må dog ikke fastsætte bestemmelser, der foreskriver forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, det tekniske grundlag, på hvilket navnlig tariffer og tekniske hensættelser beregnes og af formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab agter at anvende over for forsikringstagerne. Med henblik på at kontrollere, at love eller administrative bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan de alene kræve, at de pågældende betingelser og de øvrige dokumenter når som helst skal kunne forelægges, uden at dette må gøres til en betingelse for, at et selskab kan udøve sin virksomhed.

4. Ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgningen om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov."

*

**

Artikel 6

Artikel 9 i første direktiv affattes således:

"Artikel 9:

Den i artikel 8, stk. 1, litra c), og stk. 2, nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) arten af de forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig
- b) grundprincipperne for genforsikring
- c) sammensætningen af minimumsgarantifonden
- d) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil afsatte finansielle midler

og endvidere for de tre første regnskabsår:

- e) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter hidrørende fra direkte forsikringsvirksomhed og fra overtagelse af genforsikring samt afgivelse i genforsikring
- f) den sandsynlige beholdning af likvide midler
- g) de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen."

Artikel 7

Hjemlandets kompetente myndigheder meddeler ikke tilladelse til udøvelse af forsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte er kvalificerede deltagere, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Samme myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikrings-selskabet ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagernes hæderlighed og egnethed.

AFSNIT III

HARMONISERING AF BETINGELSERNE FOR
UDØVELSE AF FORSIKRINGSVIRKSOMHED

Kapitel 1

Artikel 8

Artikel 15 i første direktiv affattes således:

"Artikel 15:

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med et forsikringssselskab, herunder tilsyn med de aktiviteter, det udøver gennem filialer og som led i udveksling af tjenesteydelser, henhører alene under hjemlandets kompetence. Hvis myndighederne i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, har en begrundet formodning om, at de af et forsikringssselskab udøvede aktiviteter vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, giver de underretning herom til myndighederne i forsikringssselskabets hjemland. Hjemlandets myndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.
2. Det finansielle tilsyn med forsikringssselskabets samlede aktiviteter omfatter i særdeleshed kontrol med selskabets solvens og tekniske hensættelser, herunder præmiehensættelser, og med de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de regler eller den praksis, der gælder i hjemlandet, jf. de på fællesskabsplan vedtagne bestemmelser.
3. Hjemlandets kompetente myndigheder kræver, at der i alle forsikringssselskaber findes en god administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer."

Artikel 9

Artikel 16 i første direktiv affattes således:

"Artikel 16:

1. Når et forsikringselskab, der er meddelt tilladelse i en medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial etableret i en anden medlemsstat, skal filialens værtsland sikre, at hjemlandets kompetente myndigheder efter forudgående meddelelse herom til værtslandets kompetente myndigheder selv eller gennem personer, de bemyndiger hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet."

Artikel 10

I første direktiv indsættes som artikel 23 a:

"Artikel 23 a:

Medmindre andet måtte gælde i henhold til procedurerne for tilbagekaldelse af en tilladelse og de strafferetlige bestemmelser, fastsætter medlemsstaterne, at deres respektive kompetente myndigheder kan iværksætte sanktioner eller andre foranstaltninger over for forsikringselskaber eller deres ansvarlige ledere for overtrædelse af love eller administrative bestemmelser om kontrol med eller udøvelse af den pågældende virksomhed med det formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør."

Artikel 11

1. Artikel 6, stk. 2-7, i andet direktiv ophæves.
2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikringssselskaber, der har vedtægtsmæssigt hjemsted på dens område, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand, hvad enten den består af aftaler indgået som led i etableringsretten eller som led i den frie udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet, hvis tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland bekræfter, at selskabet under hensyntagen til overdragelsen har den fornødne solvensmargen.
3. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin forsikringsbestand, hvad enten den består af aftaler indgået som led i etableringsretten eller som led i den frie udveksling af tjenesteydelser, skal filialens værtsland høres.
4. I de i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde meddeler tilsynsmyndighederne i det overdragende forsikringssselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, hvor selskabet har påtaget sig forpligtelser.
5. De hørte tilsynsmyndigheder afgiver deres udtalelse til tilsynsmyndighederne i det overdragende forsikringssselskabs hjemland senest tre måneder efter at have modtaget anmodningen om en udtalelse; har de hørte myndigheder ikke reageret inden udløbet af denne frist, sidestilles dette med en positiv udtalelse.
6. En overdragelse, der tillades i overensstemmelse med denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor selskabet har påtaget sig forpligtelser, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for forsikringstagerne, de forsikrede og enhver anden person, for hvem de overdragne aftaler hjemler rettigheder og forpligtelser.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsige aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

Artikel 12

1. Artikel 24 i første direktiv affattes således:

"Artikel 24:

1. Hvis et selskab ikke efterkommer bestemmelserne i artikel 17, kan tilsynsmyndigheden i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, hvor selskabet har påtaget sig forpligtelser.
2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et selskab, hvis solvensmargen ikke længere når op på det i artikel 19, foreskrevne minimum, kræver tilsynsmyndigheden i hjemlandet en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.
3. Hvis solvensmargenen ikke længere når op på den i artikel 20 nærmere fastsatte garantifond, kræver tilsynsmyndigheden i hjemlandet af selskabet en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Tilsynsmyndigheden kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Myndighederne i de medlemsstater, på hvis område selskabet ligeledes udøver virksomhed, underrettes herom og træffer efter anmodning fra hjemlandets tilsynsmyndighed de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente tilsynsmyndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til varetagelse af de sikredes interesser.

5. Hver medlemsstat vedtager også de bestemmelser, der er nødvendige for at forhindre den frie rådighed over aktiver, der befinder sig på sidstnævntes område, når selskabets hjemland anmoder herom."

Artikel 13

Artikel 26 i første direktiv affattes således:

"Artikel 26:

1. Den tilladelse, der er meddelt forsikrings-selskabet af den kompetente myndighed i hjemlandet, kan tilbagekaldes af denne myndighed, hvis selskabet
 - a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på tolv måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelse i sådanne tilfælde uden videre bortfalder
 - b) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne
 - c) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i genoprettelsesplanen eller finansieringsplanen som omhandlet i artikel 24
 - d) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, der finder anvendelse på selskabet.

I tilfælde af tilbagekaldelse af tilladelsen underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, som derefter træffer alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre det pågældende selskab i at påbegynde nye aktiviteter på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser. Herudover

træffer førstnævnte myndighed sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger med henblik på at varetage de forsikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over selskabets aktiver i medfør af artikel 24, stk. 1 og stk. 3, andet afsnit.

2. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal udførligt begrundes og meddeles det pågældende selskab.

Hver medlemsstat fastsætter bestemmelse om adgang til domstolsprøvelse af en sådan beslutning."

Artikel 14

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikringselskab, forinden skal underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette hjemlandets kompetente myndigheder, hvis vedkommende påtænker at forøge sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger en tærskel på 20%, 33% eller 50%, eller at forsikringselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab.

Hjemlandets kompetente myndigheder kan inden for en frist på højst tre måneder fra datoen for den i første afsnit nævnte underretning nægte at give tilladelse til den påtænkte forøgelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringselskabet ikke er overbevist om den i første afsnit nævnte persons hæderlighed og egnethed. Hvis myndighederne ikke giver afslag, kan de fastsætte en frist for gennemførelsen af den i første afsnit omhandlede kapitalforøgelse.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikringselskab, forinden skal underrette hjemlandets kompetente myndigheder herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes afhændet. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes meddele de kompetente myndigheder, at den pågældende har til hensigt at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20%, 33% eller 50%, eller at forsikringselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab.

3. Forsikringselskaberne giver, så snart de har fået kendskab hertil, hjemlandets kompetente myndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af kapitalandele, som bevirker, at deltagelsen overskrider eller falder under en af de tærskler, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

Endvidere meddeler de mindst en gang om året navnene på de aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne, således som de bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de bestemmelser, der gælder for børsnoterede selskaber.

4. Medlemsstaterne sørger for, at hjemlandets kompetente myndigheder i tilfælde af, at de i stk. 1 omhandlede personer gør deres indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en forsigtig og sund forvaltning af forsikringselskabet, træffer de fornødne foranstaltninger for at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bl.a. bestå i påbud, sanktioner over for ledelsen eller ophævelse af den stemmeret, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i stk. 1 foreskrevne forpligtelse til forudgående underretning. Hvis en kapitalandel erhverves, til trods for at de kompetente myndigheder har modsat sig dette, skal medlemsstaterne, uafhængigt af eventuelt andre sanktioner, suspendere de dertil svarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

Artikel 14 a

Artikel 13 i første direktiv affattes således:

"Artikel 13:

1. Selskaber, der i en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 6 i første skadesforsikringsdirektiv og artikel 6 i nærværende direktiv får tilladelse til samtidig at udøve den i bilaget til første skadesdirektiv omhandlede virksomhed og den i artikel 1 i nærværende direktiv omhandlede virksomhed, skal i overensstemmelse med artikel 14 føre en særskilt forvaltning for hver af disse typer virksomhed.
2. Når et selskab, der udøver de i bilaget til første skadesforsikringsdirektiv nævnte former for virksomhed, har økonomisk, handelsmæssig eller administrativ tilknytning til et selskab, der udøver de i nærværende direktiv omhandlede former for virksomhed, skal tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, på hvis område de nævnte selskaber har deres vedtægtsmæssige hjemsted, påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke fordrejes ved aftaler, der indgås mellem disse selskaber, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.
3. Selskaber, som ved meddelelsen af dette direktiv udøver de i stk. 1 nævnte to former for virksomhed samtidig, kan fortsætte hermed på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 14 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed, jf. dog stk. 4.

4. Enhver medlemsstat kan kræve, at de selskaber, hvis vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig på dens område, inden for en af medlemsstaten fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af de former for virksomhed, som de udøvede ved meddelelsen af dette direktiv."

Artikel 14 b

Den 1. januar 1996 udgår artikel 18 i andet direktiv.

KAPITEL 2

Artikel 15

Artikel 17 i første direktiv affattes således:

"Artikel 17:

1. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringselskab at afsætte tekniske reserver, herunder præmiehensættelser, der er tilstrækkelige i forhold til alle dets aktiviteter.

Reservernes størrelse fastlægges på grundlag af følgende principper:

- A. i) Præmiehensættelserne beregnes på et tilstrækkelig forsigtigt akturarmæssigt grundlag for alle fremtidige forpligtelser i henhold til løbende forsikringsaftaler, herunder navnlig:

- alle garanterede ydelser, inklusive garanterede tilbagekøbsværdier
- allerede garanterede bonusydelser, uanset under hvilken form de tildeles
- alle optioner for forsikringstagere i henhold til forsikringsaftaler
- fremtidige udgifter, inklusive provisioner,

under hensyntagen til fremtidige præmieindtægter.

- ii) En retrospektiv metode kan anvendes, hvis det kan godtgøres, at de tekniske reserver, som bliver resultatet af denne beregningsmetode, ikke bliver lavere end de reserver, som fremkommer ved en tilstrækkelig forsigtig prospektiv metode, eller hvis anvendelsen af den prospektive metode ikke er mulig for den pågældende forsikringstype.
- iii) En forsigtig beregning er ikke ensbetydende med en beregning, der foretages på grundlag af de mest sandsynlige hypoteser, idet der i rimeligt omfang skal tages højde for negative afvigelser i de forskellige faktorer.
- iv) Beregningen skal - alt efter hvilken forsikringstype der er tale om, og i det omfang de hertil afsatte aktiver kan identificeres - baseres på den værdiansættelsesmetode, der er lagt til grund for de pågældende aktiver.
- v) De tekniske reserver skal beregnes særskilt for hver forsikringsaftale. Approksimative eller gennemsnitsbaserede beregninger er dog tilladt, når der er grund til at formode, at resultatet vil blive stort set det samme som ved individuelle beregninger. Princippet om individuel beregning er ikke til hinder for, at der foretages supplerende hensættelser til dækning af generelle risici, der ikke er individualiserede.

vi) Når en forsikringsaftales tilbagekøbsværdi er garanteret, skal der for en sådan aftale foretages præmiehensættelser, hvis størrelse mindst svarer til denne tilbagekøbsværdi.

- B. Den rentesats, der lægges til grund, skal vælges med forsigtighed under hensyntagen til den valuta, som forsikringsydelsen er fastsat i, og under hensyntagen til de hertil modsvarende aktiver, der allerede indgår i forsikringsselskabets beholdning, og til aktiver, hvori forsikringsselskabet kan anbringe fremtidige indtægter.
- C. De statistiske beregningselementer samt omkostningselementerne skal vælges med forsigtighed under hensyntagen til, i hvilken medlemsstat forpligtelsen består, hvilken forsikringstype der er tale om, samt under hensyntagen til de administrative omkostninger og provisioner, der forventes afholdt.
- D. Hvad angår forsikringsaftaler med ret til bonus, skal der i den metode, der lægges til grund for beregningen af de tekniske reserver, implicit eller eksplicit og under hensyntagen til øvrige hypoteser for den kommende udvikling og den nuværende metode for beregningen af bonus, tages højde for fremtidige bonusbeløb af enhver art. Når metoden ikke explicit tager højde for fremtidige bonusbeløb, skal rentesatsen som anvendes ved beregningen af de tekniske reserver være lavere end den sats, som vælges i henhold til ovennævnte princip B, for derved at sikre en rimelig margin.

- E. Hensættelser til dækning af fremtidige omkostninger kan være implicitte f.eks. ved kun at tage højde for fremtidige nettopræmier, dvs. uden omkostningstillæg. De samlede hensættelser, implicitte eller eksplicitte, må dog ikke være lavere end det beløb, en forsigtig beregning ville resultere i.
- F. Metoden for beregning af de tekniske reserver skal være udformet således, at overskud frigives i et rimeligt omfang under forsikringsaftalens løbetid og ikke svinger fra år til år som følge af vilkårlige ændringer i metoden eller beregningsgrundlaget.
2. Forsikringselskaber skal offentliggøre, på hvilket grundlag og efter hvilke metoder de tekniske reserver, herunder hensættelser til bonusydelse, beregnes.
3. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringselskab, at de tekniske reserver for selskabets samlede virksomhed skal være dækket af kongruente aktiver i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 21. For så vidt angår virksomhed, der udøves i Det Europæiske Fællesskab, skal disse aktiver befinde sig inden for Fællesskabets område. Hjemlandet kan dog lømpe reglerne for aktivernes lokalisering."

Artikel 16

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser, være tilstrækkelige til at sætte selskabet i stand til at opfylde alle sine forpligtelser, idet der tages hensyn til alle aspekter af selskabets økonomiske situation.

Artikel 17

De til dækning af de tekniske reserver afsatte aktiver anbringes under hensyntagen til forretningernes art samt aktivernes art og varighed, herunder eventuelle fremtidige ændringer i deres udbytte og værdi.

Artikel 18

1. Hjemlandet kan kun tillade, at forsikringselskaber tilvejebringer dækning for deres tekniske reserver blandt følgende kategorier af aktiver:
 - a) Værdipapirer og andre pengemarkedsinstrumenter udstedt af en central eller lokal myndighed; udlån til eller sikret af en central eller lokal myndighed
 - b) værdipapirer og andre pengemarkedsinstrumenter udstedt af virksomheder; sikrede udlån til virksomheder eller udlån, for hvilke virksomheder har stillet garanti
 - c) sikrede udlån til andre fysiske personer end de under punkt h) nedenfor anførte
 - d) omsættelige aktier og andre omsættelige kapitalandele med variabelt udbytte
 - e) andele i virksomheder for kollektive investeringer i værdipapirer og andre investeringsforeninger
 - f) inddækningsinstrumenter, navnlig optioner, futures og swaps
 - g) grunde og bygninger

- h) lån, der er sikret ved pant i grunde, bygninger, skibe og luftfartøjer
- i) indeståender i bank og på postgiro, checks og kassebeholdning, indlån i kreditinstitutter
- j) genforsikringsbeløb for tekniske reserver, som opføres med det beløb, der er fastsat i genforsikringsaftalerne
- k) genforsikringsdepoter og tilgodehavender hos afgivende forsikringselskaber
- l) tilgodehavender hos forsikringstagere og forsikringsagenter hidrørende fra direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger på indtil 30% af præmieindtægterne i et regnskabsår
- m) påløbne renter og optjent leje samt andre periodeafgrænsningsposter
- n) forudbetalte akkvisitionsomkostninger
- o) beløb, der indgår som følge af restværdier og subrogation
- p) (anerkendte) skattetilbagebetalinger
- q) fordringer over for garantifonde
- r) materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger
- s) andre eventuelle rettigheder
- t) policelån.

2. Uanset stk. 1 kan hjemlandet under særlige omstændigheder og efter anmodning fra forsikringssselskabet træffe behørigt begrundet afgørelse om, at andre kategorier af aktiver kan medgå til dækning af de tekniske reserver, jf. dog artikel 17.

Artikel 19

1. Hjemlandet stiller krav om, at hvert forsikringssselskab ikke anbringer mere end
 - a) 50% af de samlede tekniske reserver, ekskl. genforsikringsandelen, i de i artikel 18, stk. 1, litra b), anførte kategorier af aktiver
 - b) 50% af de samlede tekniske reserver, ekskl. genforsikringsandelen, i de i artikel 18, stk. 1, litra g) og h), anførte kategorier af aktiver taget under ét
 - c) 80% af de samlede tekniske reserver, ekskl. genforsikringsandelen, i de i artikel 18, stk. 1, litra d), e) og f), anførte kategorier af aktiver taget under ét, og hvoraf højst 10% må anbringes i den i artikel 18, stk. 1, litra f), anførte kategori af aktiver eller i unoterede omsættelige aktier og andre omsættelige kapitalandele med variabelt udbytte taget under ét.

Hjemlandet kan fravige 80%-grænsen, forudsat at den under litra g) fastsatte grænse på 10% reduceres til 5%
 - d) 5% af de samlede tekniske reserver, ekskl. genforsikringsandelen, i den i artikel 18, stk. 1, litra c), anførte kategori af aktiver

- e) 10% af de samlede tekniske reserver, ekskl. genforsikringsandelen, i grunde eller bygninger
 - f) 10% af de samlede tekniske reserver, ekskl. genforsikringsandelen, i lån, der er sikret ved pant i grunde, bygninger, skibe eller luftfartøjer
 - g) 10% af de samlede tekniske reserver, ekskl. genforsikringsandelen, i - taget under ét - omsættelige aktier, andre omsættelige kapitalandele med variabelt udbytte, obligationer fra nogen enkelt virksomhed og lån til nogen enkelt virksomhed.
2. Medlemsstaterne må ikke kræve, at forsikringselskaber skal anbringe deres midler i bestemte kategorier af aktiver eller placere deres aktiver i en bestemt medlemsstat.
3. Uanset stk. 1 kan hjemlandet under særlige omstændigheder og efter anmodning fra forsikringselskabet træffe behørigt begrundet afgørelse om, at de regler, der er fastsat i stk 1, litra a) - g), kan fraviges, jf. dog artikel 17.

Artikel 20

Efter anmodning fra et forsikringselskab kan hjemlandet acceptere, at dokumenterede skjulte reserver, der skyldes en for lav ansættelse af aktiverne, anvendes til dækning af de tekniske reserver, så længe disse skjulte reserver ikke er af ekstraordinær karakter.

Anerkendes skjulte reserver som et aktiv, der kan medgå til dækning af tekniske reserver, fratrækkes et passende beløb for latente skatter og salgskostninger.

Artikel 21

Med henblik på anvendelse af artikel 17, stk. 3, og artikel 28 i det første direktiv overholder medlemsstaterne bestemmelserne i bilag 1 til dette direktiv, for så vidt angår kongruensreglerne.

Artikel 22

Artikel 18, stk. 2, nr. 1, i første direktiv affattes således:

"1. selskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Denne formue omfatter navnlig:

- den indbetalte aktiekapital eller for gensidige forsikringssselskaber den indbetalte basiskapital
- halvdelen af den ikke-indbetalte aktiekapital eller basiskapital, når den indbetalte del udgør 25% af denne aktie- eller basiskapital
- lovpligtige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelserne
- overført overskud
- ansvarlig indskudskapital på højst 25% af marginen, hvis følgende betingelser er opfyldt:

. der skal eksistere en bindende aftale om, at den ansvarlige indskudskapital i tilfælde af et forsikringssselskabs konkurs eller likvidation efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt

- . kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

- . den oprindelige løbetid skal være på mindst fem år, hvorefter den ansvarlige indskudskapital vil kunne kræves tilbagebetalt; er der ikke fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre midlerne ikke længere henregnes til egenkapitalen, eller medmindre hjemlandets forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. Hjemlandet kan give tilladelse til tilbagebetaling før tiden af sådanne midler, når anmodning herom indgives på emittentens initiativ, og forsikringselskabets solvens ikke derved forringes

- . den udstrækning, hvori ansvarlig indskudskapital kan medregnes til egenkapitalen, indskrænkes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag

- . låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra en likvidation af forsikringselskabet, skal tilbagebetales inden den aftalte forfaldsdato."

Artikel 23

Artikel 21 i første direktiv affattes således:

"Artikel 21:

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de tekniske reserver i henhold til artikel 17.

2. Medlemsstaterne afstår fra at begrænse den frie rådighed over løsøre og fast ejendom, der indgår i forsikringssekskabers formue, jf. dog artikel 17, stk. 3, artikel 24, stk. 1, 3 og 5, og artikel 26, stk. 1, andet afsnit.

3. Bestemmelserne i denne artikel er ikke til hinder for foranstaltninger, som medlemsstaterne er berettiget til at træffe i deres egenskab af ejere eller deltagere i de pågældende selskaber, forudsat de sikredes interesser tilgodeses."

KAPITEL 3

Artikel 24

Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke forhindre forsikringstageren i at indgå en forsikringsaftale i overensstemmelse med lovgivningen i hjemlandet, forudsat at aftalen ikke er i strid med ufravigelige retsregler i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 25

Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, det tekniske grundlag, på hvilket navnlig tariffer og tekniske reserver beregnes, og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringssekskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Med henblik på at kontrollere, at love eller administrative bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan de alene kræve, at de pågældende betingelser og de øvrige dokumenter når som helst skal kunne forelægges, uden at dette dog må gøres til en betingelse for, at et selskab kan udøve sin virksomhed.

Artikel 26

I artikel 15, stk. 1, første afsnit, i andet direktiv udgår ordene "i et af de i afsnit III omhandlede tilfælde".

Artikel 27

1. Før der indgås en forpligtelse, skal forsikringstageren have forelagt de under punkt A i bilag 2 nævnte oplysninger.
2. Forsikringstageren skal under hele forsikringsaftalens løbetid informeres om enhver ændring af de under punkt B i bilag 2 nævnte oplysninger.
3. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke af forsikrings-selskaber kræve yderligere oplysninger ud over dem, der er anført i bilag 2, medmindre sådanne oplysninger er nødvendige som forudsætning for, at forsikringstageren reelt kan forstå hovedelementerne i den af ham tegnede forsikring.

AFSNIT IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRI ETABLERING OG
FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER

Artikel 28

Artikel 10 i første direktiv affattes således:

"Artikel 10:

1. Et forsikringssselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler dette til den kompetente myndighed i hjemlandet.
2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringssselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:
 - a) i hvilken medlemsstat det har til hensigt at etablere en filial
 - b) en driftsplan, hvori bl.a. angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur
 - c) en adresse i værtslandet, hvorfra der kan rekvireres dokumenter

- d) navnet på filialens generalbefuldmægtigede, som skal have de fornødne beføjelser til at forpligte selskabet over for tredjemand samt til at repræsentere det over for værtslandets myndigheder og domstole.

Med hensyn til Lloyd's må eventuelle tvister i filialens værtsland, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type. Med henblik herpå skal den generalbefuldmægtigedes kompetence især omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende assurandører i Lloyd's.

3. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet har grund til at betvivle, at det pågældende forsikringselskabs administrative struktur og finansielle situation frembyder den fornødne sikkerhed under hensyntagen til den påtænkte etablering, videresender den senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i stk. 2 nævnte oplysninger disse til de kompetente myndigheder i filialens værtsland og underretter det berørte forsikringselskab herom.

Hjemlandets kompetente myndigheder giver ligeledes meddelelse om størrelsen af forsikringselskabets garantifond og solvensmargen, beregnet i overensstemmelse med artikel 19 og 20.

Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende de i stk. 2 nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i filialens værtsland, skal dette afslag begrundes over for det berørte selskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger. Et sådant afslag eller manglende svar kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Før en filial af et forsikringssselskab påbegynder sin virksomhed, har den kompetente myndighed i filialens værtsland en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 3 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele de vilkår, som ud fra hensynet til almene interesser gælder for udøvelse af denne virksomhed i filialens værtsland.
5. Så snart meddelelsen fra den kompetente myndighed i filialens værtsland foreligger, eller så snart den i stk. 4 nævnte frist udløber, uden at denne myndighed har udtalt sig, kan filialen etableres og påbegynde sin virksomhed.
6. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) og d), skal forsikringssselskabet skriftligt meddele den pågældende ændring til de kompetente myndigheder i hjemlandet og filialens værtsland mindst en måned, før ændringen foretages, således at de kompetente myndigheder i hjemlandet kan nå at udtale sig i henhold til stk. 3, og de kompetente myndigheder i filialens værtsland i henhold til stk. 4."

Artikel 29

Artikel 11 i første direktiv udgår.

Artikel 30

Artikel 11 i andet direktiv affattes således:

"Artikel 11:

Ethvert selskab, der for første gang agter at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give meddelelse herom til de kompetente myndigheder i hjemlandet og angive den eller de medlemsstater, på hvis område det agter at præstere tjenesteydelser, og arten af de forpligtelser, det har til hensigt at dække."

Artikel 31

Artikel 14 i andet direktiv affattes således:

"Artikel 14:

1. De kompetente myndigheder i hjemlandet skal inden for en måned efter den i artikel 11 nævnte meddelelse give den eller de medlemsstater, på hvis område selskabet agter at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, underretning om følgende:

- a) solvensmargenens størrelse, beregnet i overensstemmelse med artikel 19 og 20 i første direktiv
- b) de klasser, inden for hvilke det pågældende selskab har ret til at virke
- c) arten af de forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig i den medlemsstat, hvor der skal præstere tjenesteydelser.

Samtidig giver de det berørte selskab meddelelse herom.

2. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den fastsatte frist, underretter de inden for samme frist selskabet om årsagerne til dette afslag. Afslaget kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.
3. Selskabet kan begynde sin virksomhed fra den attesterede dato, hvor det har fået meddelelse om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede underretning."

Artikel 32

Artikel 17 i andet direktiv affattes således:

"Artikel 17:

Enhver ændring, som selskabet agter at foretage i de i artikel 11 nævnte oplysninger, underkastes den i artikel 11 og 14 i dette direktiv omhandlede procedure."

Artikel 33

Artikel 10, 12, 13, 16, 22 og 24 i andet direktiv udgår.

Artikel 34

1. Artikel 19 i andet direktiv udgår.

2. Filialens værtsland eller den medlemsstat, hvori tjenesteydelserne præsteres, må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, det tekniske grundlag, på hvilket navnlig tariffer og tekniske reserver beregnes, og af andre trykte dokumenter, som selskabet agter at anvende. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser overholdes, kan de alene af ethvert selskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på deres område enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, kræve ikke-systematisk forelæggelse af de betingelser, selskabet agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forudsætning for, at selskabet kan udøve sin aktivitet.

Artikel 35

1. Artikel 20 i andet direktiv udgår.
2. Ethvert selskab, der udøver virksomhed enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forelægge de kompetente myndigheder i filialens værtsland eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, alle dokumenter, der er nødvendige for gennemførelsen af denne artikel, for så vidt de selskaber, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted i disse medlemsstater, også er forpligtet hertil.
3. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at et selskab, der har en filial eller præsterer tjenesteydelser i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på denne medlemsstats område overtræder de retsregler, der gælder for sådanne selskaber i nævnte medlemsstat, henstiller de til det pågældende selskab at bringe disse ulovlige forhold til ophør.

4. Foretager vedkommende selskab sig ikke det nødvendige, giver de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat meddelelse herom til de kompetente myndigheder i hjemlandet. Disse træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende selskab bringer de ulovlige forhold til ophør. De kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underrettes om arten af disse foranstaltninger.

5. Hvis selskabet til trods for de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet - eller hvis disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige, eller hjemlandet ikke har truffet nogen foranstaltninger - fortsat overtræder de retsregler, der gælder i den pågældende medlemsstat, kan denne, efter at have givet meddelelse herom til de kompetente myndigheder i hjemlandet, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet fortsat at indgå forsikringsaftaler på dens område. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de for gennemførelsen af sådanne foranstaltninger nødvendige dokumenter kan forkyndes på deres område over for forsikringsselskaberne.

6. Bestemmelserne i stk. 2-5 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede forholdsregler for at forhindre eller standse lovovertrædelser, der er begået på deres område. Dette indebærer også muligheden for at forhindre et forsikringsselskab i at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.

7. Hvis det selskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelserne, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan tilsynsmyndighederne i denne stat i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte administrative sanktioner over for dette etablerede forretningssted eller denne ejendom.

8. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 4-7, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i forsikringsaktiviteterne, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende selskab. Hver af disse foranstaltninger kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i den medlemsstat, hvor de er truffet.
9. Kommissionen forelægger hvert andet år Rådet en rapport, der viser antallet og arten af tilfælde, hvor der i den enkelte medlemsstat er blevet givet afslag i henhold til artikel 28 eller truffet foranstaltninger i henhold til stk. 4. Medlemsstaterne samarbejder i denne forbindelse med Kommissionen og meddeler denne de oplysninger, der er nødvendige for at udarbejde denne rapport.

Artikel 36

Dette direktiv er ikke til hinder for, at forsikringselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat kan reklamere for deres ydelser ved anvendelse af ethvert kommunikationsmiddel i filialens værtsland eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, så længe de ikke tilsidesætter eventuelle regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 37

1. Artikel 21 i andet direktiv udgår.
2. Træder et forsikringselskab i likvidation, opfyldes forpligtelser i henhold til forsikringsaftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på samme måde som forpligtelser i henhold til dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de forsikredes eller begunstigedes nationalitet.

Artikel 38

1. Artikel 23 i andet direktiv udgår.
2. Forsikringselskaber skal særskilt for forsikringsvirksomhed, der henholdsvis udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret og i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, meddele tilsynsmyndighederne i hjemlandet, hvor store præmiebeløb, inden fradrag af genforsikring, der er opkrævet for hver medlemsstat og for hver af forsikringsklasserne I til VI, jf. bilaget til første direktiv.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet videregiver efter anmodning disse oplysninger til tilsynsmyndighederne i de berørte medlemsstater.

Artikel 39

1. Artikel 25 i andet direktiv udgår.
2. Uden at dette berører en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og parafiskale afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består i henhold til artikel 2, litra e), i andet direktiv, samt for Spaniens vedkommende de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske "Consortio de Compensación de Seguros" til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 4, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

Med forbehold af en senere harmonisering anvender hver medlemsstat på de selskaber, som dækker risici på dens område, de nationale bestemmelser om de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de i første afsnit omhandlede indirekte skatter og parafiskale afgifter.

AFSNIT V

Afsluttende bestemmelser

Artikel 40

1. De tekniske tilpasninger, der skal foretages i første og andet direktiv samt nærværende direktiv vedrørende følgende punkter, vedtages efter proceduren i artikel ... i direktiv (Forsikringsudvalg).
 - ændringer af den i artikel 1 og i bilaget til første direktiv omhandlede liste, eller tilpasning af listens terminologi, for derved at tage hensyn til udviklingen på forsikringsmarkederne
 - præcisering af de i artikel 18, i første direktiv opregnede komponenter, der indgår i solvensmargenen, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter
 - ændring af størrelsen af den i artikel 20, stk. 2, i første direktiv omhandlede minimumsgarantifond for derved at tage hensyn til den økonomiske og finansielle udvikling
 - ændring af listen over de aktiver, der kan medgå til dækning af de tekniske reserver, jf. artikel 18 i nærværende direktiv, og af de i artikel 19 i nærværende direktiv fastsatte regler for risikospredning

- ændring af lempelserne i princippet om kongruens, jf. bilag 1 i nærværende direktiv, for derved at tage hensyn til nye instrumenter til dækning af valutakursrisici eller udviklingen inden for Den Økonomiske og Monetære Union
- præcisering af definitionerne med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af første og andet direktiv samt nærværende direktiv i hele Fællesskabet
- kodificering af første og andet direktiv samt af nærværende direktiv.

Artikel 41

1. Filialer, der inden ikrafttrædelsen af gennemførelsesbestemmelserne til dette direktiv har påbegyndt deres virksomhed efter de i værtslandet gældende bestemmelser, betragtes som filialer, der har været underlagt proceduren i artikel 10, stk. 1-5, i første direktiv. Fra samme ikrafttrædelsesdato vil de være underlagt bestemmelserne i artikel 17, 23 a, 24 og 26 i første direktiv samt artikel 35 i nærværende direktiv.
2. Artikel 30 og 31 berører ikke de rettigheder, som et forsikringselskab inden ikrafttrædelsen af gennemførelsesbestemmelserne til dette direktiv har erhvervet i henhold til reglerne om fri udveksling af tjensteydelser.

Artikel 42

I første direktiv indsættes som artikel 31 a:

"Artikel 31 a:

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet, hvis tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland bekræfter, at selskabet under hensyntagen til overdragelsen har den fornødne solvensmargen.

2. En overdragelse, der tillades i overensstemmelse med stk. 1, skal i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, for hvem de overdragne aftaler hjemler rettigheder og forpligtelser.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsige aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet."

Artikel 43

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikrings-selskab i henhold til de i overensstemmelse med nærværende direktiv vedtagne love og administrative bestemmelser, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 44

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 45

Efter meddelelsen af dette direktiv drager medlemsstaterne omsorg for at meddele Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 46

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådet vegne

Formand

BILAG 1

KONGRUENSREGLER

Den valuta, hvori forsikringssselskabets forpligtelser er eksigible, fastlægges efter følgende regler:

1. Når garantierne ifølge en forsikringsaftale lyder på en bestemt valuta, anses forsikringssselskabets forpligtelser for eksigible i denne valuta.
2. Når garantierne ifølge en forsikringsaftale direkte er knyttet til værdien af en andel i et kollektivt investeringsinstituts eller en anden referenceværdi, skal de tekniske reserver dækkes af aktiver, der er direkte ækvivalente hermed.
3. Medlemsstaterne kan tillade, at forsikringssselskabers tekniske reserver, herunder navnlig præmiehensættelser, ikke dækkes af kongruente aktiver, hvis det følger af anvendelsen af ovenstående bestemmelser, at selskabet for at opfylde princippet om kongruens skulle være i besiddelse af aktiver i en bestemt valuta til et beløb, der ikke overstiger 7% af de aktiver, der forefindes i andre valutaer.
4. Medlemsstaterne kan fritage selskaber for anvendelse af kongruensprincippet, når forpligtelserne er eksigible i et tredjelands valuta, hvis investeringerne i denne valuta er lovreguleret, hvis valutaen er underkastet overførselsrestriktioner, eller hvis den af lignende grunde er uhensigtsmæssig til dækning af de tekniske reserver.
5. Forsikringssselskaber kan undlade at tilvejebringe dækning ved kongruente aktiver op til et beløb, der dog ikke må overstige 20% af deres forpligtelser i en bestemt valuta.

Samtlige aktiver - uanset valuta - skal dog mindst svare til samtlige forpligtelser, uanset i hvilken valuta disse er angivet.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte, at når forpligtelser i henhold til foranstående bestemmelser skal være dækket af aktiver, der lyder på en medlemsstats valuta, anses dette krav ligeledes for opfyldt, når aktiverne lyder på ecu.

BILAG 2

Oplysninger til forsikringstageren

En forsikringstager skal før indgåelsen af en forsikringsaftale (A) eller under aftalens løbetid (B) forelægges følgende skriftlige oplysninger, der skal være klart og præcist formuleret, og som skal være affattet på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består:

A. Før forsikringsaftalens indgåelse

Oplysninger vedrørende forsikrings-selskabet	Oplysninger vedrørende forsikringsforpligtelsen
a.1 Selskabets navn og Juridiske form	a.4 Definition af de enkelte garantier og optioner
a.2 Angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hjemsted er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat den filial, med hvilken aftalen indgås, er beliggende	a.5 Forsikringsaftalens løbetid
a.3 Hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på den filial, med hvilken aftalen indgås	a.6 Betingelserne for opsigelse af forsikringsaftalen
	a.7 Betingelser for indbetaling af præmier
	a.8 De nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus
	a.9 Angivelse af tilbagekøbsværdi og fripoliceværdi og arten af de hertil knyttede garantier
	a.10 Oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen eller supplerende garantier
	a.11 Angivelse af anvendte referencéværdier (regningsenheder) i forsikringsaftaler med variabel kapital
	a.12 Angivelse af arten af de aktiver, som forsikringsaftaler med variabel kapital er baseret på
	a.13 Opsigelsesfrister
	a.14 Angivelse af, hvilken skatteordning der gælder for forsikringsaftalen
	a.15 Oplysninger om det eller de organer, der i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, har bemyndigelse til at behandle klager fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de forsikringsbegunstigede.

B. Under forsikringsaftalens løbetid

Ud over de almindelige og særlige betingelser, der skal meddeles forsikringstageren, skal han også forelægges følgende oplysninger under forsikringsaftalens løbetid:

Oplysninger om forsikrings-
selskabet

Oplysninger om forsikrings-
forpligtelsen

b.1 Enhver ændring af selskabets navn, juridiske form eller af hovedsædets adresse og i givet fald af adressen på den filial, med hvilken forsikringskontrakten er indgået

b.2 Alle oplysninger vedrørende punkt a.4-a.13 i A i tilfælde af tillæg til kontrakten eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen

*

*

*

De nærmere vilkår for anvendelsen af dette bilag fastsættes i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

(délai de consultation requis pour la DG XIX : 10 jours ouvrables)

VOLET 1 : IMPLICATIONS FINANCIERES

1. Intitulé de l'action

Prop. de directive du Conseil : 3ème directive de coordination dans le domaine de l'assurance directe sur la vie.

2. Lignes budgétaires concernées : crédits de fonctionnement

3. Base légale : Art. 57 para 2 et 66 du Traité CEE

4. Description de l'action

4.1. Objectifs spécifiques de l'action : acte législatif

4.2. Durée : pas d'application

4.3. Population visée par l'action : autorités dans les E.M.

5. Classification de la dépense ou des recettes

5.1. DO/DNO

5.2. CD/CND

5.3. Types de recettes visées

Réponse : pas d'application

6. Nature de la dépense ou des recettes

6.1. Subvention à 100 %

6.2. Subvention pour co-financement avec d'autres sources du secteur public et/ou privé

6.3. Bonification d'intérêt

6.4. Autres

6.5. En cas de réussite économique de l'action, un remboursement partiel ou total de l'apport financier communautaire est-il prévu ?

6.6. L'action proposée implique-t-elle une modification du niveau des recettes? Si oui, de quelle nature est la modification et quel type de recettes est visé ?

Réponse : pas d'application

7. Incidence financière sur les crédits d'intervention (partie B du budget)

7.1. Indiquez le mode de calcul du coût total de l'action

7.2. Indiquez la part du "mini-budget" dans le coût total de l'action. explicitez le mode de calcul.

7.3. Echancier indicatif des crédits d'engagement et de paiement

Réponse : pas d'application

8. Quelles sont les dispositions anti-fraude prévues dans la proposition d'action ?

Réponse : pas d'application

<p>VOLET 2 : DEPENSES ADMINISTRATIVES (partie A du budget)</p>
--

(Volet à transmettre à la DG IX pour avis; celle-ci le transmet ensuite à la DG XIX)

1. L'action proposée implique-t-elle une augmentation du nombre d'effectifs de la Commission ? Si oui, de combien ?

Non.

2. Indiquez le montant des dépenses de fonctionnement et de personnel générées la proposition d'action. Explicitiez le mode de calcul.

Pas d'application

VOLET 3 : ELEMENTS D'ANALYSE COUT-EFFICACITE

1. Objectifs et cohérence avec la programmation financière

- 1.1. Objectifs spécifiques de l'action proposée. Il doit être quantifié dans la mesure du possible et présenté pour chacune des années concernées s'il s'agit d'une action pluriannuelle.**

Réponse : acte législatif comportant harmonisation des législations

- 1.2. L'action est-elle prévue dans la programmation financière de la DG pour les années concernées ?**

Réponse : pas d'application

- 1.3. Indiquez à quel objectif plus général défini dans la programmation financière de la DG correspond l'objectif de l'action proposée**

Réponse : programme de travail législatif de la DG XV

2. Justification de l'action

- 2.1. Justification de l'action choisie par rapport à une alternative qui permettrait d'atteindre les mêmes objectifs. La justification doit se baser notamment sur trois critères :**

- a) coût
- b) effets dérivés (impact au-delà des objectifs spécifiques)
- c) effet multiplicateur (capacité de mobilisation d'autres sources de financement)

Réponse : pas d'application; proposition faite dans le cadre du droit d'initiative de la Commission en matière législative.

3. Suivi et évaluation de l'action

- 3.1. Indicateurs de performance sélectionnés**
- 3.2. Modalités et périodicité de l'évaluation prévues**
- 3.3. Principaux facteurs d'incertitude pouvant affecter les résultats spécifiques de l'action**

Réponse : pas d'application

FICHE D'EVALUATION D'IMPACT

IMPACT DE LA PROPOSITION SUR LES ENTREPRISES ET, EN PARTICULIER, SUR LES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES (PME)

Titre de la proposition : Proposition de troisième directive du Conseil portant coordination des dispositions législatives, réglementaires et administratives concernant l'assurance directe sur la vie et modifiant les directives 79/267/CEE et 90/619/CEE.

Numéro de référence du document : COM (91).

La proposition

1. Compte tenu du principe de subsidiarité, pourquoi une législation communautaire est-elle nécessaire dans ce domaine et quels sont ses principaux objectifs ?

Pour achever le marché intérieur dans le secteur de l'assurance directe sur la vie, suivant les principes établis dans le Livre Blanc, afin de créer un véritable marché unique dans cet important secteur des services financiers.

Cette proposition de troisième directive s'inscrit dans le cadre des travaux à réaliser en vue de l'achèvement du marché unique d'assurance, vie et non-vie.

L'adoption des deuxièmes directives sur l'assurance non-vie (1988) et sur l'assurance vie (1990) a largement contribué à cet objectif fondamental de la Communauté. Ces textes ont établi deux régimes différents pour la réalisation des activités en prestation de services. Le premier, inspiré de l'approche prévue dans le Livre Blanc, de contrôle de l'activité par le pays d'origine, est applicable aux preneurs n'ayant pas besoin d'une protection spécifique par l'application de leurs propres règles nationales (grands risques, liberté de prestation avec initiative du preneur). Le second repose sur l'application des règles du pays de la prestation et concerne les preneurs qui ont besoin d'une protection spécifique (risques de masse, engagements en assurance vie pris par le preneur sans initiative de déplacement à l'étranger).

Lors de l'adoption de ces deuxièmes directives la Commission s'est formellement engagée à présenter de nouvelles propositions ayant pour objet d'achever le marché intérieur dans les délais prévus par le Livre Blanc.

Une proposition de troisième directive de coordination sur l'assurance non-vie a déjà été transmise au Conseil le 27 juillet 1990. La présente proposition de troisième directive concerne l'assurance vie et elle a aussi pour objet d'établir les dispositions nécessaires pour achever le marché intérieur de l'assurance vie.

Le régime proposé s'inspire de celui déjà utilisé pour la création du marché intérieur des activités bancaires et des services d'investissement (Deuxième directive bancaire et proposition de directive sur les services d'investissement) : instauration d'un régime d'agrément unique et du système de contrôle de l'activité par l'Etat membre d'origine. Cette directive une fois adoptée, l'ensemble de l'activité d'assurance directe vie sera assujettie à un seul régime qui permettra aux entreprises d'assurance d'offrir leurs produits dans la Communauté et aux preneurs d'assurance d'avoir accès au marché le plus large possible afin de trouver le produit le plus adéquat à leurs besoins et ce au meilleur prix.

L'impact sur les entreprises

2. Qui sera affecté par la proposition ?

- quels secteurs d'entreprises

Les entreprises d'assurance agréées pour réaliser des activités d'assurance vie aux termes de la première directive 79/267/CEE.

D'autre part, cette proposition va permettre des preneurs d'assurance où il y a un grand nombre de PME de bénéficier du complet achèvement du marché intérieur et d'avoir dès lors accès à la plus large gamme de produits d'assurance sur la vie existant dans la CEE.

- quelles tailles d'entreprises (part des petites et moyennes entreprises)

Toutes les entreprises d'assurance incluses dans le champ d'application de la directive. Restent exclues de très petites entreprises à implantation locale ayant une faible part de marché (cf. 5a).

- existe-t-il des zones géographiques particulières dans la Communauté où ces entreprises sont implantées.

Les mesures préconisées par la proposition de directive ne sont pas susceptibles d'affecter inégalement les régions de la Communauté.

3. Quelles mesures les entreprises devront-elles prendre pour se conformer à la proposition ?

La proposition de directive introduit à l'instar des autres Services Financiers dans le secteur de l'assurance directe sur la

vie le régime d'agrément administratif unique et valable pour l'ensemble des activités de l'entreprise dans la Communauté, ainsi que le contrôle prudentiel par les autorités de l'Etat membre d'origine.

Cette démarche simplifie considérablement la situation actuelle en ce qui concerne l'accès et l'exercice de ces activités, caractérisée par une multiplicité d'agrémentes et de contrôles selon les modalités d'exercice.

En même temps le contrôle de l'exigence par l'Etat membre d'origine de l'entreprise d'assurance de provisions techniques et mathématiques suffisantes, ainsi que de leur évaluation et leur représentation par des actifs congruents et localisés dans la Communauté, selon des règles coordonnées va réduire la multiplicité de régimes existant actuellement. La solidité des entreprises d'assurance se trouve renforcée et garantie, ce qui améliore de la sorte la protection des preneurs d'assurance.

4. Quels effets économiques la proposition est-elle susceptible d'avoir ?

- sur l'emploi

pas d'effet direct.

- sur les investissements et la création de nouvelles entreprises.

L'introduction d'un régime de contrôle par l'Etat membre d'origine réduira les coûts d'exploitation des entreprises d'assurance du fait de procéder au niveau du siège social au calcul des provisions techniques pour l'ensemble des affaires.

Les mesures proposées pour la constitution de la marge de solvabilité (admission des emprunts subordonnés) faciliteront le financement des entreprises au moyen de ressources externes, notamment pour les mutuelles et les coopératives d'assurance.

- sur la compétitivité des entreprises.

Les entreprises d'assurance communautaires seront soumises à des règles coordonnées sur l'accès et l'exercice de l'activité d'assurance directe vie de même qu'en assurance non-vie. Du fait de la création d'un marché unique elles pourront offrir leurs produits d'assurance partout dans la Communauté à tout preneur d'assurance. Une plus grande concurrence entre les entreprises d'assurance elles-mêmes et entre celles-ci et d'autres institutions financières qui offrent des produits similaires est donc prévisible.

Les PME preneurs d'assurance bénéficieront d'une offre beaucoup plus large de produits parmi lesquels choisir le plus approprié à leurs besoins en raison des couvertures proposées et du prix.

5. La proposition contient-elle des mesures visant à tenir compte de la situation spécifique des petites et moyennes entreprises (exigences réduites ou différentes, etc.)

a) En ce qui concerne les entreprises d'assurance

La première directive 79/267/CEE a déjà prévu un série de dispositions particulières en faveur des entreprises d'assurance à taille moyenne ou petite. L'article 3 établit la non-application des dispositions de la directive à certaines petites et moyennes mutuelles. En plus la directive permet aussi la réduction d'un quart du minimum du Fonds de Garantie, exigé aux entreprises d'assurance, pour les entreprises revêtant la forme de mutuelle ou de société à forme mutuelle.

La proposition de troisième directive ne modifie pas ce traitement prévu en faveur de certaines entreprises d'assurance.

b) En ce qui concerne les preneurs

La proposition de troisième directive prévoit des dispositions ayant pour objet de garantir leur protection nécessaire et adéquate lors de la souscription de contrats d'assurance. Les entreprises d'assurance devront soumettre le contrat à la loi qui résulte applicable selon les dispositions de la proposition (en général la loi du pays de résidence du preneur); D'autre part, elles devront informer le preneur des informations essentielles du produit (art. 27). Enfin, tout preneur d'assurance peut renoncer aux effets du contrat dans un délai compris entre 14 et 30 jours après sa conclusion.

Consultation

6. Liste des organisations qui ont été consultées sur la proposition et exposé des éléments essentiels de leur position.

Comité Européen des Assurances (CEA).

Le CEA est favorable au besoin de la présente proposition de directive; notamment en ce qui concerne la coordination des provisions techniques et des règles concernant la représentation, évaluation et localisation des actifs représentatifs de ces provisions techniques.

ISSN 0254-1459

KOM(91) 57 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

10 06

Katalognummer : CB-CO-91-113-DA-C
ISBN 92-77-70446-2

SALGSPRIS	til og med 30 sider: 3,50 ECU	for hver 10 sider derudover: 1,25 ECU
-----------	-------------------------------	---------------------------------------

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg